XVI. évfolyam 47. szám Ára: 1 forint 1960. november 24.

Toncz Tibor rajza

— Még megvárom a meseműsort, Pisti, aztán nem bánom, elmehetünk valahová csörögni...

A CIPŐORR VÉDELMÉBEN

Reggelenként ragyogó cipőben indulok el hazulról. Ötven métert megyek vízszintesen, majd néhány métert rézsút lefelé és beszállok a földalattiba. Az utasok figyelmesen elosztják egymás között az ülőhelyeket, az álldogálók a fogantyúkat. Elhangzik egy-egy csöndes „tessék”, néhány finom „pardon” és „bocsánat”, majd elindulunk. Ám jön egy gyors kanyar, egy döccenés és az, aki közvetlenül előttem áll, megtántorodik. Ez a kurta mozdulat azt eredményezi, hogy az ő cipősarka ránehezedik az én cipőorromra. Az egész ügy csak egy másodpercig tart, mert a ránk tántorodó egyén, hacsak nem teljesen eltompult emberről van szó, nyomban lelép rólam. Rövid időtartama ellenére az élmény rendkívül tömény, megrázó és nem mentes a szomorú következményektől. A tiprás nyomán cipőorrom többnyire behorpad és az is előfordul, hogy az idegen saroknyom mentén fodrosan és sárgán mered rám cipőm nyers bőre. Ugyanakkor a cipőorron belül az első izzó fájdalom nyitányával néma dráma veszi kezdetét, melyet jobb nem ecsetelni. — Férfiak! Ti népes családok terhét viselitek, tántorgás nélkül, vállatokon. Kérlek benneteket, ne tántorodjatok hátra a földalattin se!

És Ti, kedves nők, ti okozzátok a legtűrhetetlenebb fájdalmakat azokkal a hegyes tűsarkokkal. Az ilyen sarok hisztérikus döféséhez viszonyítva egyenesen megnyugtatóan hat egy turista-bakancs férfiasan kiegyensúlyozott tiprása. A tűsarkos beavatkozások után percekig nem merek lenézni, mert az az érzésem, hogy egy tízfilléres nagyságú lyuk van a cipőm orrába ütve. Kedves leányok, asszonyok! A nő és a megtántorodás fogalma olykor összekapcsolható. De itt, a földalattin élesen válasszuk el a női nemet a megtántorodástól. Ha már lépni kell, csak előre, édes lányom!

Mindezt nem tenném szóvá, ha csak rólam volna szó. De megfigyelésem szerint minden földalatti járaton többen is akadnak megtiprottak. Így nevükben is szólt kérelmem, de nevükben szólt intelmem is. Imigyen: megrögzött hátratántorgók. Ha nem szívlelitek meg szerény kérésünket és továbbra is letiporják cipőnk orrát, akkor büntetésül azt kívánjuk, hogy balatoni üdüléstek első napján, amikor kacagva szaladtok a hűs habok közé — lépjetek kagylóba!

Rozsos István

Beruházkodás

Elszámol a mama róla,
Kinek mit vett télire:
„Lányunké e rakott szoknya,
Papa, drága, nézz ide!
Serdül a lány, mi a vágya?
Minden, ami takaros.
Nájlon blúzt is kap hozzája,
Megérdemli. Maga mos...
A fiunknak cipőt vettem,
Lehet, most még nagy neki:
Negyvenhármas. De úgy véltem,
Tavaszig ne nője ki!...
Övé ez a szürke ing is,
Nagy tetszést ez nem arat,
De rajta a hófehér is
Szürke lesz egy nap alatt...

Magamnak egy ruhát vettem,
Hozzá cipőt s egyebet,
Tudom, hogy a feleséged
Mutatósnak szereted.
És mert én is szeretem, ha
Tip-top vagy, hát nézz ide:
Neked egy pár pengét vettem
Kis apukám, télire!

K. Tóth Lenke

Szétküldték a meghívókat a Mezőgazdasági Kiállításra

Kaján Tibor rajza

— Disznóság! Megint csak a második sorba kaptam jegyet!

Kísért a második műszak

Tonez Tibor rajza

— Na, most megsüthetem!

Pontos mérés

Gerő Sándor rajza

— Remek lecsapásai vannak a fiúnak! Bevesszük a ping-pong csapatba!...

Akit „könnyű” megtalálni

Kallus László rajza

Amilyen a jó napot...

Vasvári Anna rajza

Pesti történet

Szegő Gizi rajza

– Kérek négy kiló banánt...
– Négy kilót? Ittas embert nem szolgálunk ki!...

Humoreszk morzsák

Szerte a világon vannak, úgynevezett „védett területek". Itt háborítatlanul élnek az állatok, mert e kijelölt helyeken tilos a vadászat, a halászat. Szigorú rendeletek óvják a növényzet épségét is.

Javasolom, hogy nyilvánítsuk „védett területnek" az egész földgolyót s a vonatkozó óvintézkedéseket terjesszük ki az emberi nemre is.

A népmesék három királyfia közül, kivétel nélkül minden esetben, csakis a legkisebbik fiú győzi le a sárkányt. Nem lehetne a két idősebbet más munkaterületre irányítani? Az építőiparra gondolok elsősorban.

Kovácsék fűnek-fának panaszkodnak. Állandó anyagi gondoktól fő a fejük. A mosógép miatt megnőtt a villanyszámlájuk, a televízióra is 50 forintot kell fizetniök havonta. Rengeteg pénzbe kerül a benzin, az olaj is, új Skoda autójukhoz. Szívből sajnálom őket: „Szegény gazdagok".

Tegnap este a Klauzál utcában nyakamba borult egy enyhén tökrészeg férfiú, s azt kérdezte: „Mit susog a fehér akác?" Szégyenkezve vallottam be, hogy fogalmam sincs, nem tudok akácul. Döbbenten meredt rám, majd szomorúan legyintett és tovadülöngélt. Megint csalódott az emberiségben.

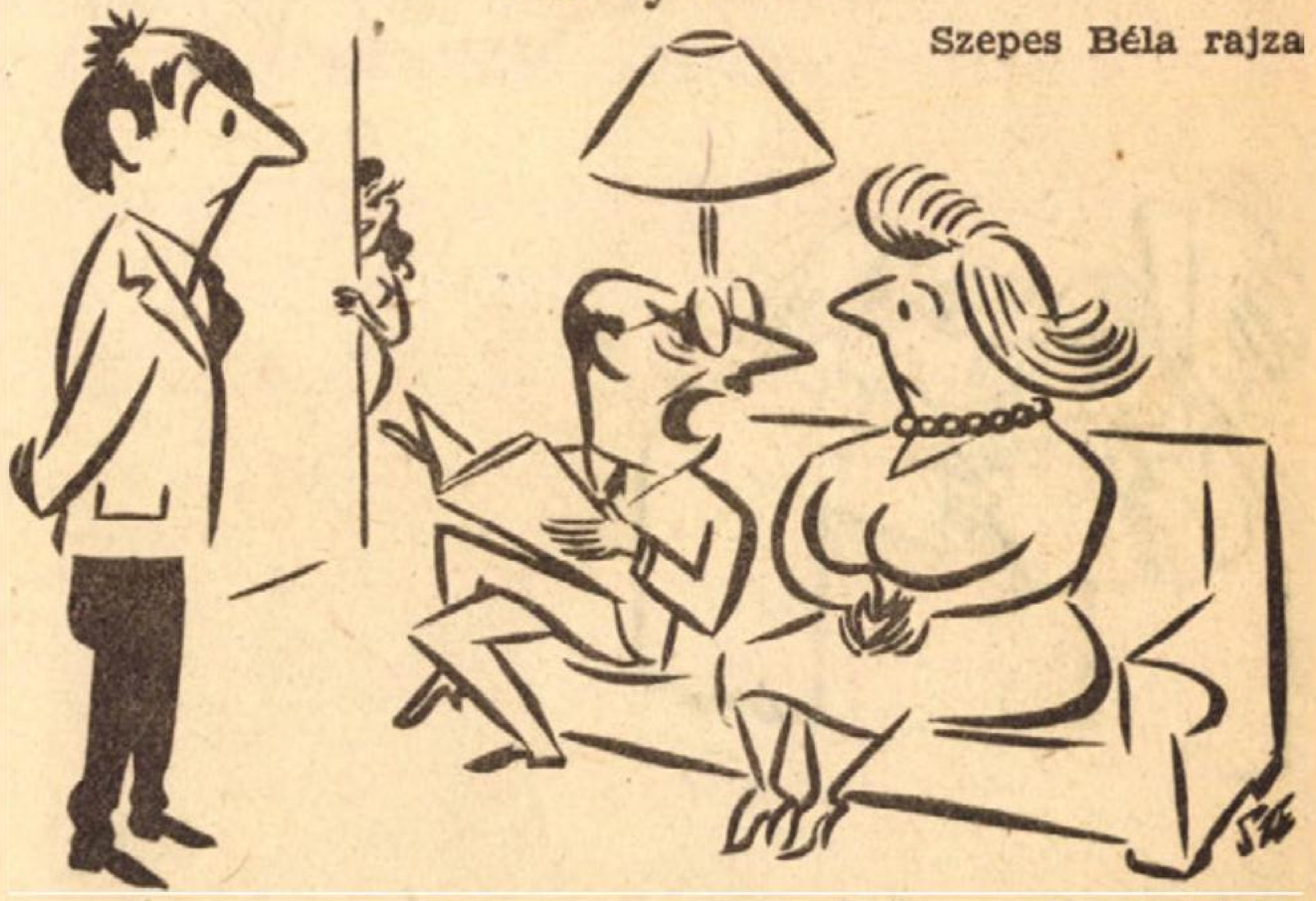
A múltkor a híradóban bemutattak egy modern tehenészetet. Bámulatos volt! Önműködő karámajtók, automatikus takarmányadagoló és önitató berendezések, korszerű fejőgépek, tejtisztító és szállító gépezetek, makulátlan tisztaság, fehérköpenyes fejőnők...

Sajnos, az operatőr ügyetlensége folytán időnként bekerült a képbe néhány nagydarab, tarkafoltos, kétszarvú, lomhamozgású állat, és megzavarta a technika e csodás labirintusának harmóniáját.

Kürti András

Leánykérés

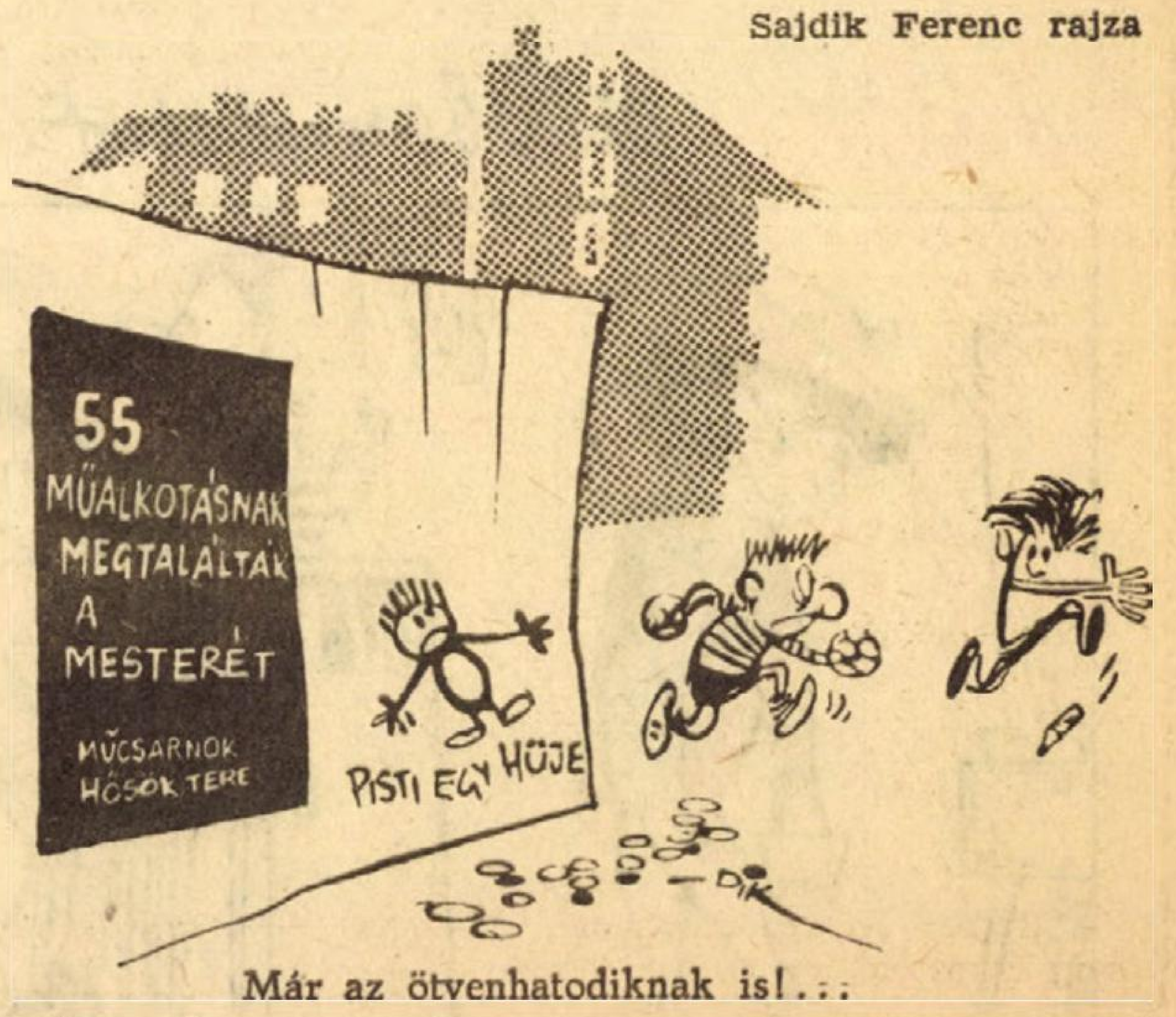
Szepes Béla rajza

– Én meg azt mondom, menjen csak hozzá, így legalább tudni fogjuk, hol van a lányunk éjjelenként...

Haladás

Sajdik Ferenc rajza

Már az ötvenhatodiknak is!...

Vigyáz a hírére

Vasvári Anna rajza

– Kisasszony, ez a kávé jéghideg!
– Nyilvános helyen nem ismerkedem, kérem.

Materialista világnézeti folyóirat indult

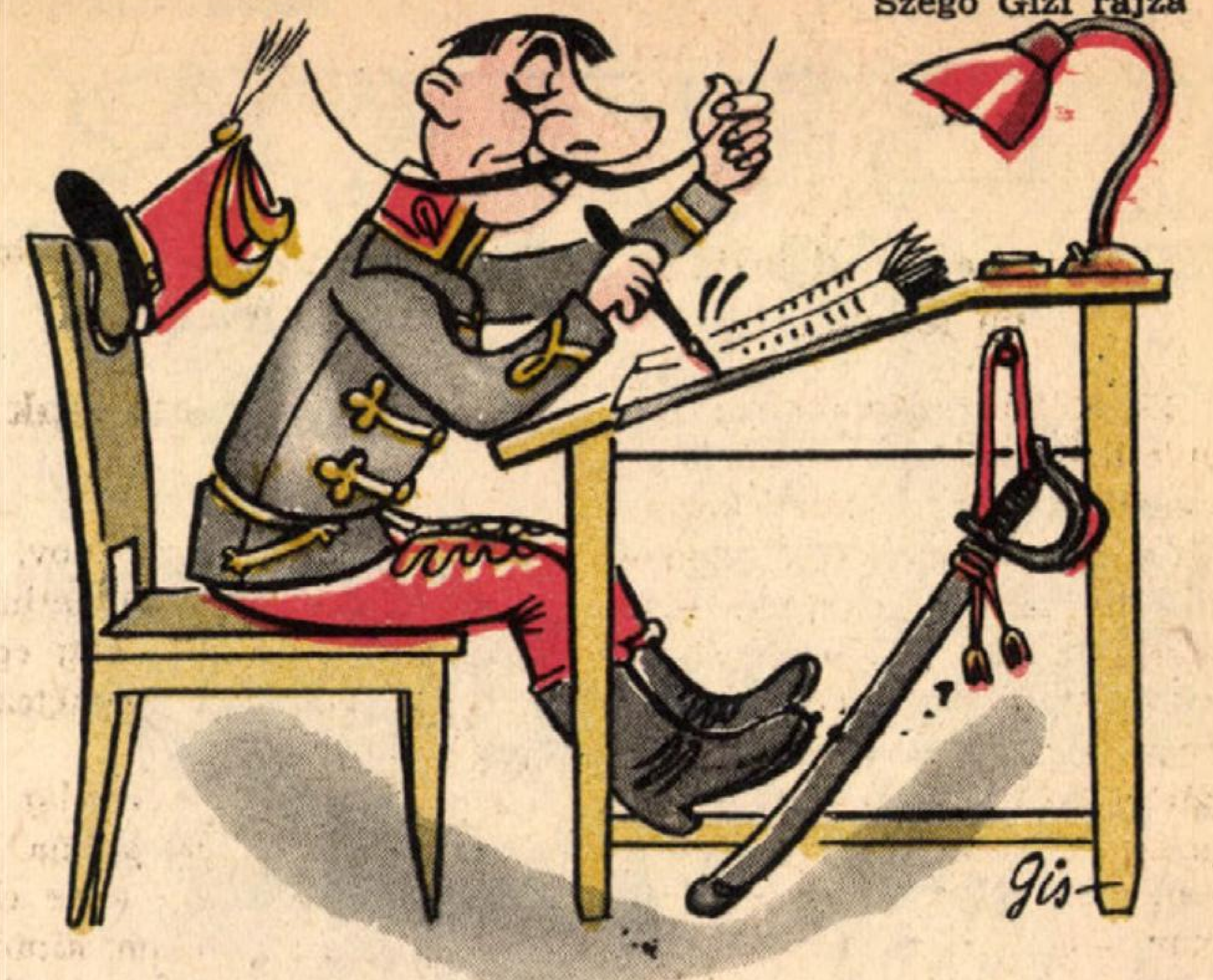
Szűr-Szabó József rajzai

– Nézd csak, mit írtak az öregről...

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Három éve írok ezzel a magyar tollal és még mindig kifogástalan...

Reprezentáció

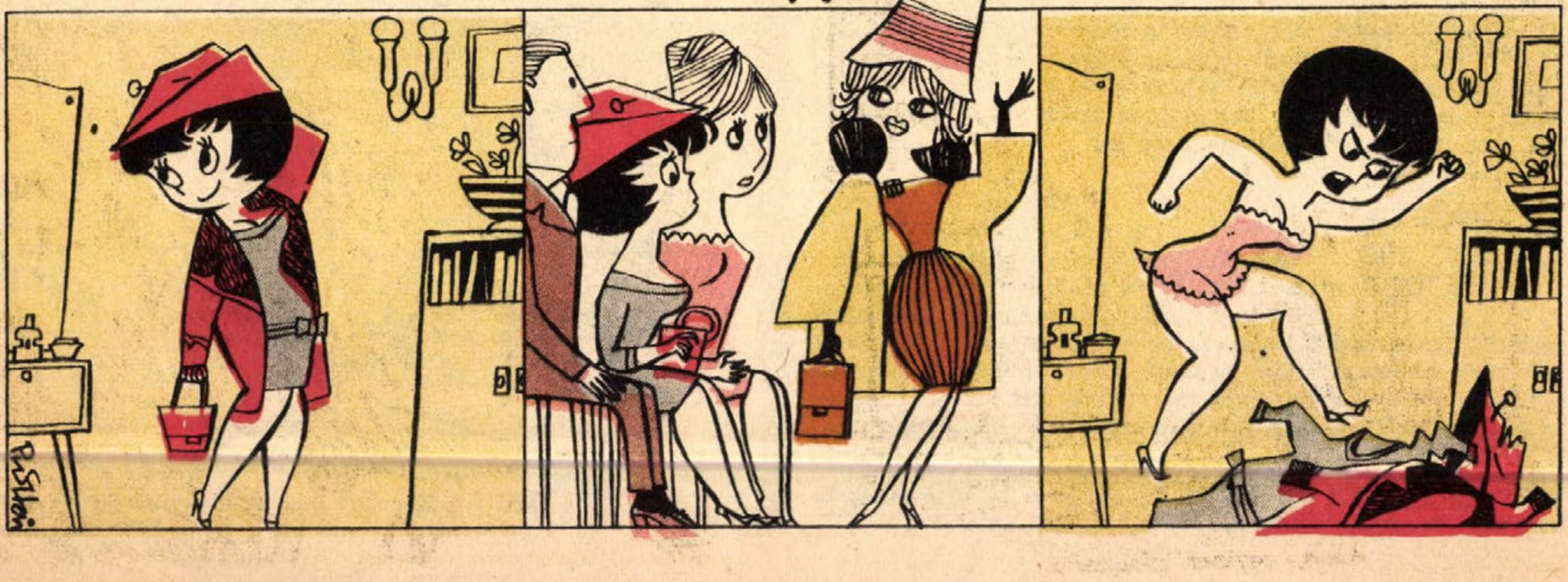
Schwott Lajos rajza

– Ennyien kísérik kedves vendégünket?
– Ó, a kíséret másik csoportja már a tanácsteremben feketézik...

Jucika divatbemutatóra megy

Pusztai Pál rajza

Ezt olvastuk...

Miért ne tévedjünk, ha lehet?

Legutóbbi számunkban az amerikai elnökválasztással kapcsolatban rajzos tréfát közöltünk, mely Nixont és a republikánus pártot jelképező szamarat, a párt jelvényét ábrázolta. Amikor eszünkbe jutott, hogy a szamár a demokrata párt jelvénye s a republikánus párté az elefánt, már nyomták lapunkat, s így a szamárságon már nem tudtunk segíteni.

Ikrek

Hármas leányikrek születéséről számolt be a Nők Lapja riportere. „Annamária, Hajnalka és Csilla 55, 40 és 25 perccel idősebbek egymásnál" – írja. Sajátságos. A mi elképzelésünk szerint három gyermek között csak két időkülönbség képzelhető el. Ha három különbségről van szó, akkor nyilván négyes ikrekkel állunk szemben. Erről ezúton értesítjük a boldog anyát.

Cipő az cipő?

A Képes Sport riportot közölt a Budapesten megrendezésre kerülő ünnepi stafétáról s ennek során így ír: „Riporterek ugranak át a kordonkötélen s térdelnek le az aszfaltra, a futócipők elé, kattog a redőnyzár."

Az még kisebb hiba, hogy a redőnyzár nem kattog, azt inkább a compurzár teszi. Futócipőben azonban, mely tudvalevőleg szöges, az aszfalton nem futhatnak a futók. Bizonyára tornacipő elé térdeltek a riporterek is.

Így talán mégis csak túlzás...

A Képes Újság írta (nov. 5. – 29. oldal): „Elmondhatjuk, hogy a TV-előfizetők alig egy év alatt több mint megkétszereződtek."

Hízunk, hízunk – eddig is tudtuk. A lakosság száma is szépen nő. De hogy akár ebben, akár abban ilyen kitűnő segítő hatása van annak, ha valaki TV-előfizető, arról csak most értesültünk. Köszönjük!

Rakéta-hírszolgálat a magyar sajtóban

A Lobogó *október 12-i* számában olvastuk:

„Az ország ez évi *november 10-én ünnepelte* Erkel születésének 150. évfordulóját."

Az Esti Hírlap pedig a november 3-án, *csütörtökön* délután megjelent számában jelentette:

„*Péntek délelőtt* az ökölvívó szövetségben összeállították a válogatott csapatot."

Ez aztán igazán gyorsaság!

Cseberből vederbe

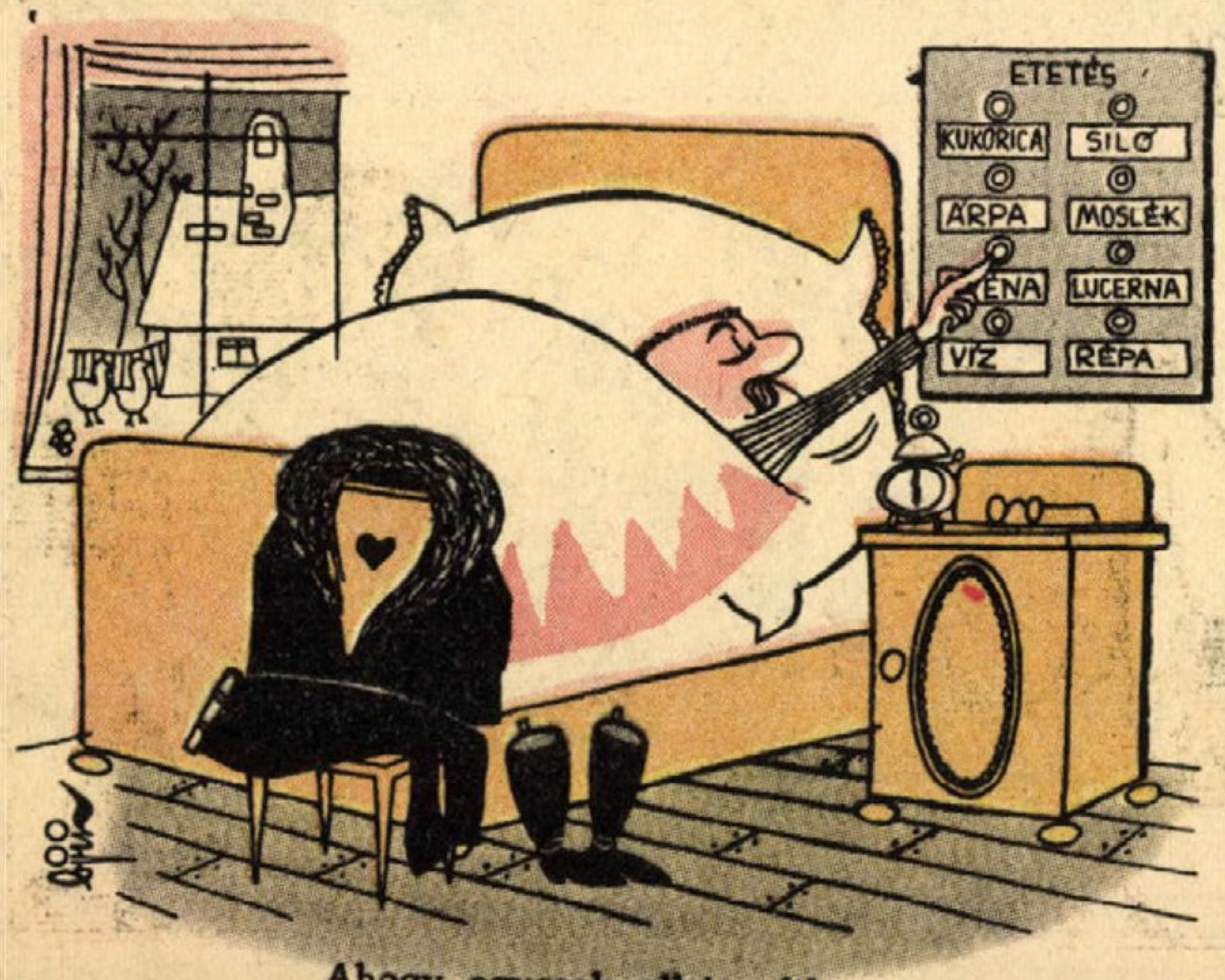
A Hétfői Hírek-ben jelent meg Henny Porten német filmszínésznőről és a férjéről:

„Másfél évvel ezelőtt, amikor Nyugat-Németországban is felütötte fejét az antiszemitizmus, tönkrementek és visszaköltöztek *Nyugat-Berlinbe.*"

Dr. Árgus

A mezőgazdaság teljes gépesítése után

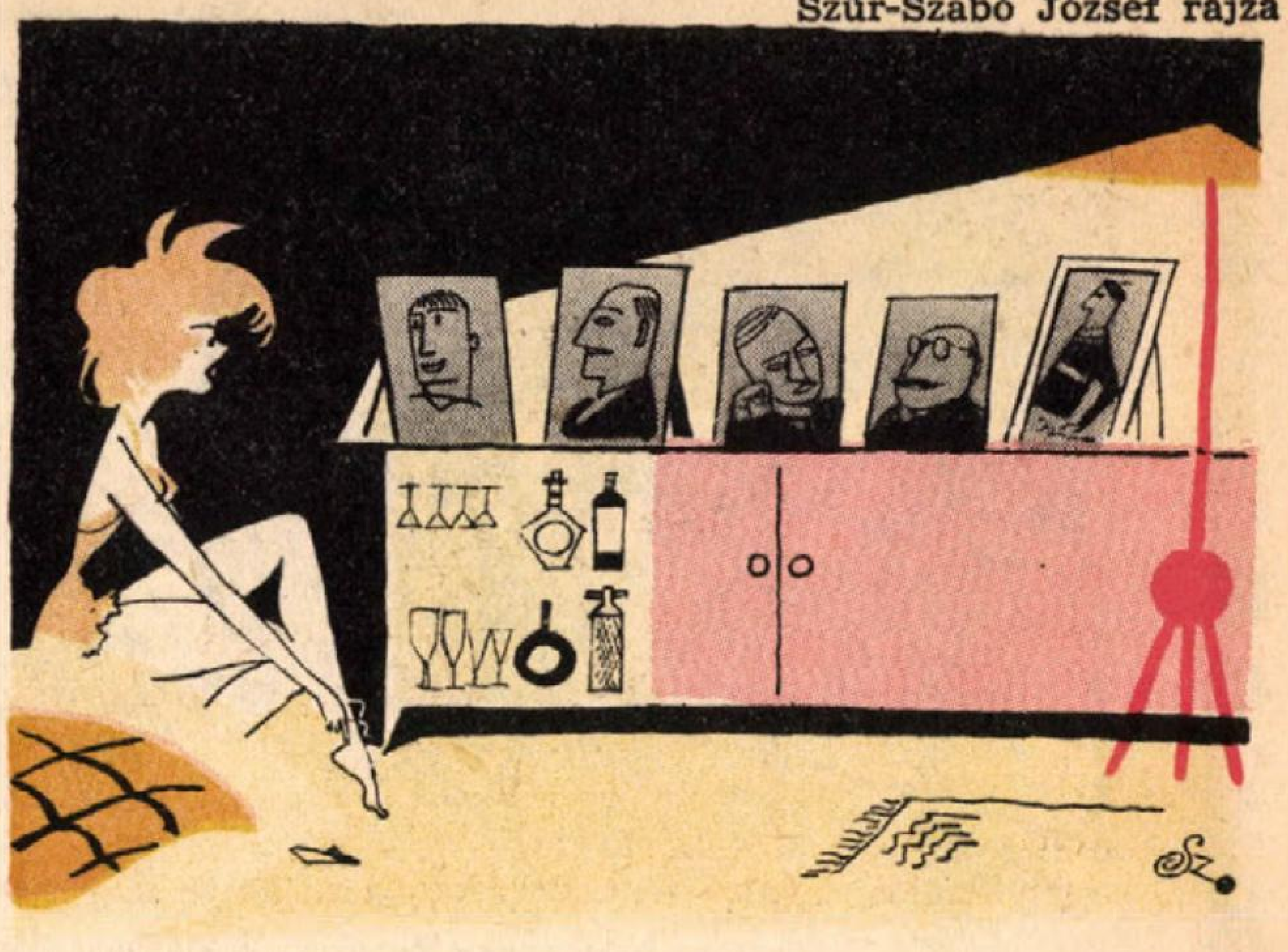
Balázs-Piri Balázs rajza

Ahogy egyesek elképzelik...

Sóhaj napjainkban

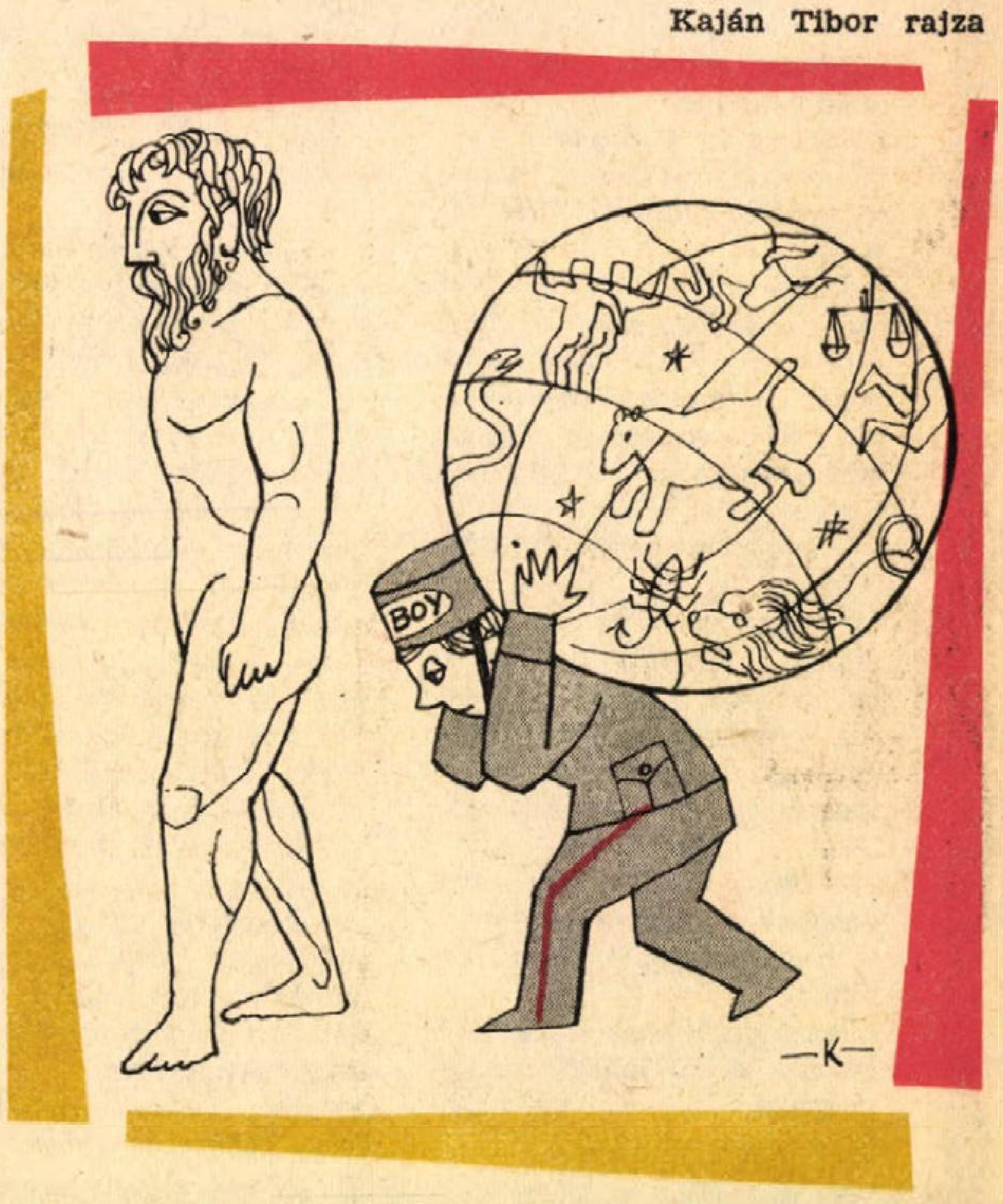
Szűr-Szabó József rajza

– Ha mind itt laknának, nem kellene lakbérpótlékot fizetnem!...

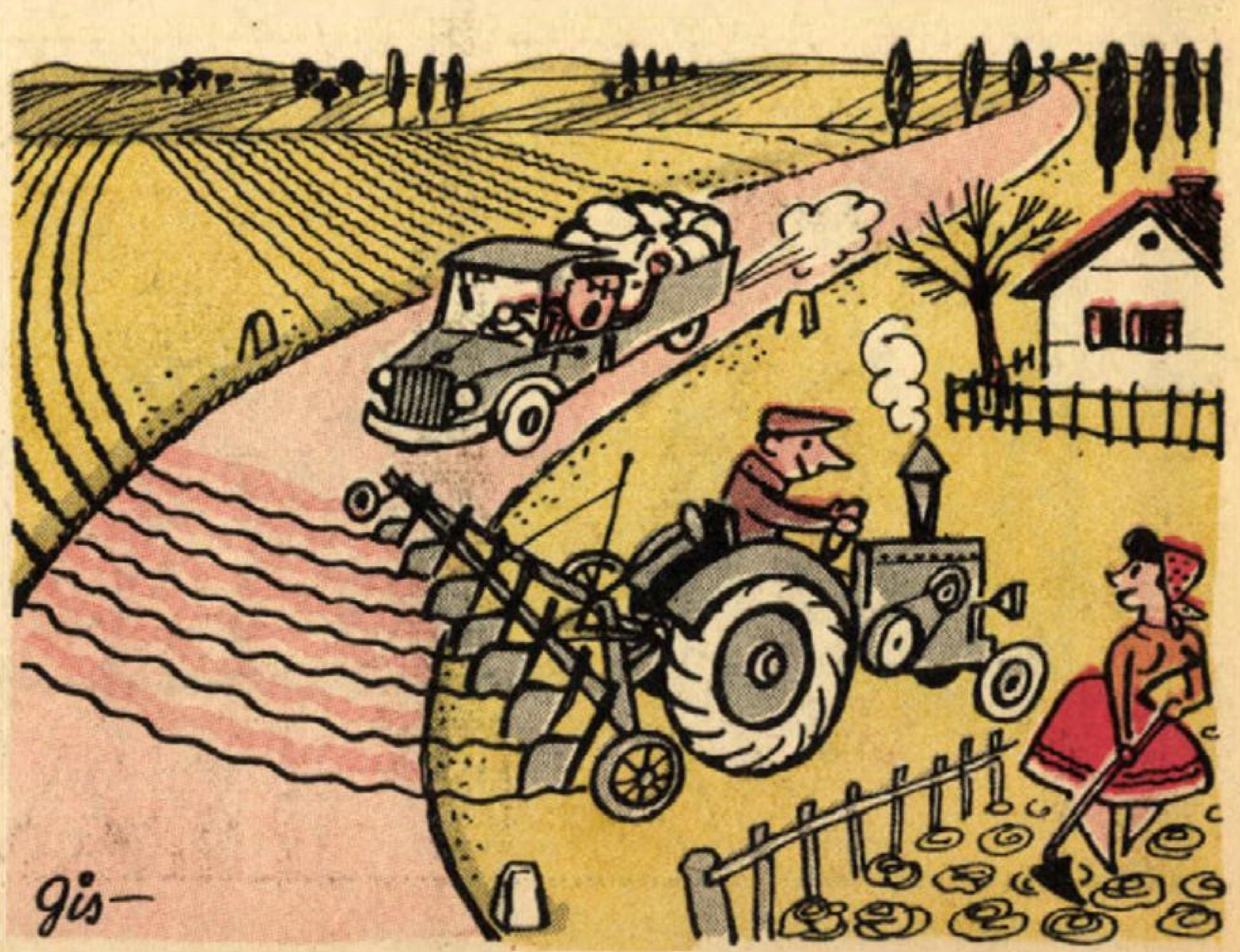
Az elpuhult

Kaján Tibor rajza

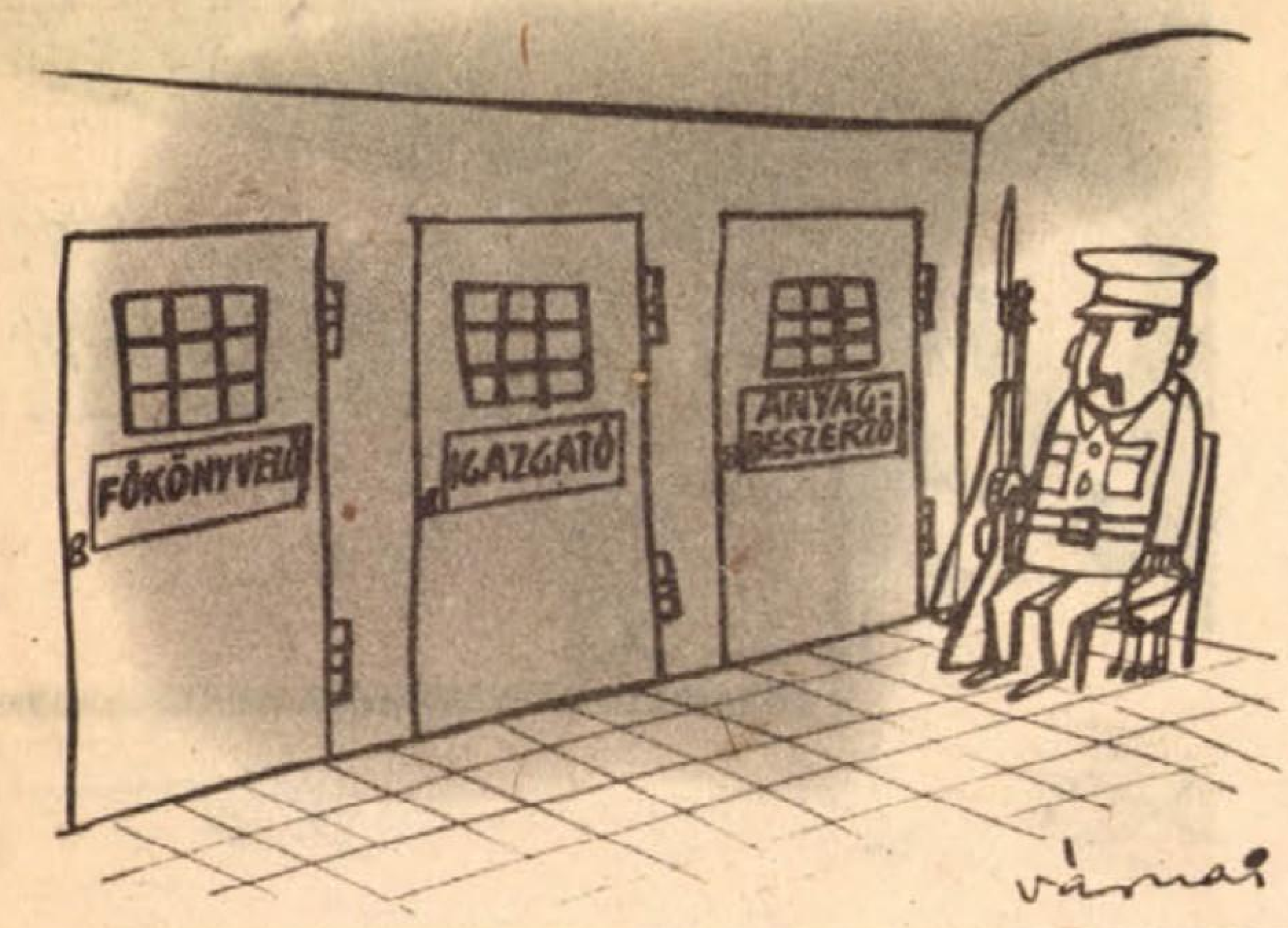
A szerelmes traktoros

Szegő Gizi rajza

Megesett már ilyesmi is...

Várnai György rajza

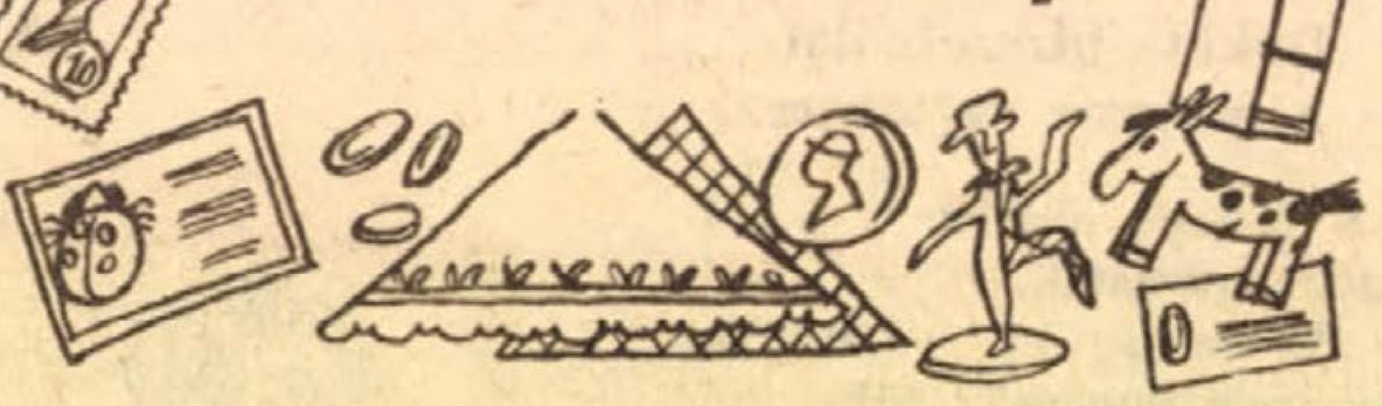

Újdonság Budapesten

Szegő Gizi rajza

Szenvedély

Feketére hívott meg otthonába Garaboly Lajos, kedves ismerősöm, a Gyűjteményeket Gyűjtők Ligájának ügyvezető elnöke, hogy feszteleh beszélgetés közben tájékoztasson a hazánkban, sőt világszerte fellángoló gyűjtőszenvedély időszerű kérdéseiről.

Lajos barátom lakása már első pillantásra elárulja, hogy a neves férfiú méltán tölti be nehéz és felelősségteljes tisztét. Könyvespolcain vaskos bélyegalbumok sorakoznak betűrendben, üveges ládákban porcelánfigurák és játékállatok százai, mint a múlt érdemes munkájának gyümölcse. Hatalmas íróasztalán és mellette állványokon pedig a korszerű gyűjtés tárgyai: gyufacímkék és papírszalvéták, ezrével, kötegekben.

– Mert ez az igazi – tért azonnal a tárgyra az elnök. – Ennek ugyanis semmi értelme.

Beszélgetés közben legújabb kincsét a különböző patkószegeket ábrázoló gyufacímkesorozatot rendezte.

– Az igazi gyűjtő – kezdte elvi jelentőségű nyilatkozatát – magáért a gyűjtés öröméért fáradozik, mélyből jövő szenvedéllyel. Nem törődik a tárgyak értéktelenségével: gyűjt, mivel gyűjtő! Azok az idők elmúltak, amikor még mindenféle mellébeszéléssel mentegették magukat hajdani tagtársaink. Hogy a bélyeggyűjtés földrajzi és történelmi ismereteket terjeszt; hogy a festmények, rézmetszetek birtoklása magasrendű műélvezet; hogy aki könyvtárát gyarapítja, az tudást gyűjt; és így tovább. A korszerű gyűjtő férfias nyíltsággal hirdeti, hogy maga sem tudja, miért gyűjti azt, amit halmoz. Mert teszem azt: szalvéta... Hány ebédet kellene végigenni, hogy az ember gyűjteményének minden példányát felhasználhassa? És kinek lenne szíve zsíros száját egy valódi izlandi szalvétába törölni, amelyen a legkorszerűbb autómárkák láthatók?

– Senkinek – bólintottam, mert Lajos érvei meggyőztek. – Mégis, mi a titka, hogy napjainkban ennyire elharapózott ez a nemes szenvedély?

Ott, szemem láttára egyszerre csak feltalálta a szalvétahajtogatás új módszerét, és közben fölénnyel válaszolt:

– Ennek lélektani okai vannak. A szalvéta vagy gyufacímke értéktelen, használhatatlan és nem is szép. Hajaj, de mennyire nem szép! Gyűjtésük tehát alkalmas arra, hogy mellékszempontok nélkül kiélhessük bizonyos ösztöneinket. A gyűjtő voltaképpen csak azért gyűjt, hogy neki valamiből sok és sokféle legyen; és ami nála van, az ne legyen másnál. Gondolj csak az öreg Rockefellerre: már régen milliárdos volt, pénzének semmi hasznát nem látta, hiszen élete utolsó húsz évében kerekeskocsin tologatták és csak grízpapit ehetett, mégis tovább gyűjtötte a dollárt. Hogy legyen! Mi is ezért gyűjtünk.

Óvatosan, halkan hozzátette:

– Legfeljebb ezt nem valljuk be.

Végleg elhallgatott, és hirtelen elhatározással gyűjteni kezdte a légypapírt, hullott fácántollat és a sorszám szerint válogatott használt villamosjegyet. Lábujjhegyen távoztam, nehogy zavarjam. Az előszobában szívembe markolt a kifüggesztett jelmondat:

„GYŰJTSD A PAPÍRHULLADÉKOT, — szalvéta lesz belőle, és azt tovább gyűjtheted!"

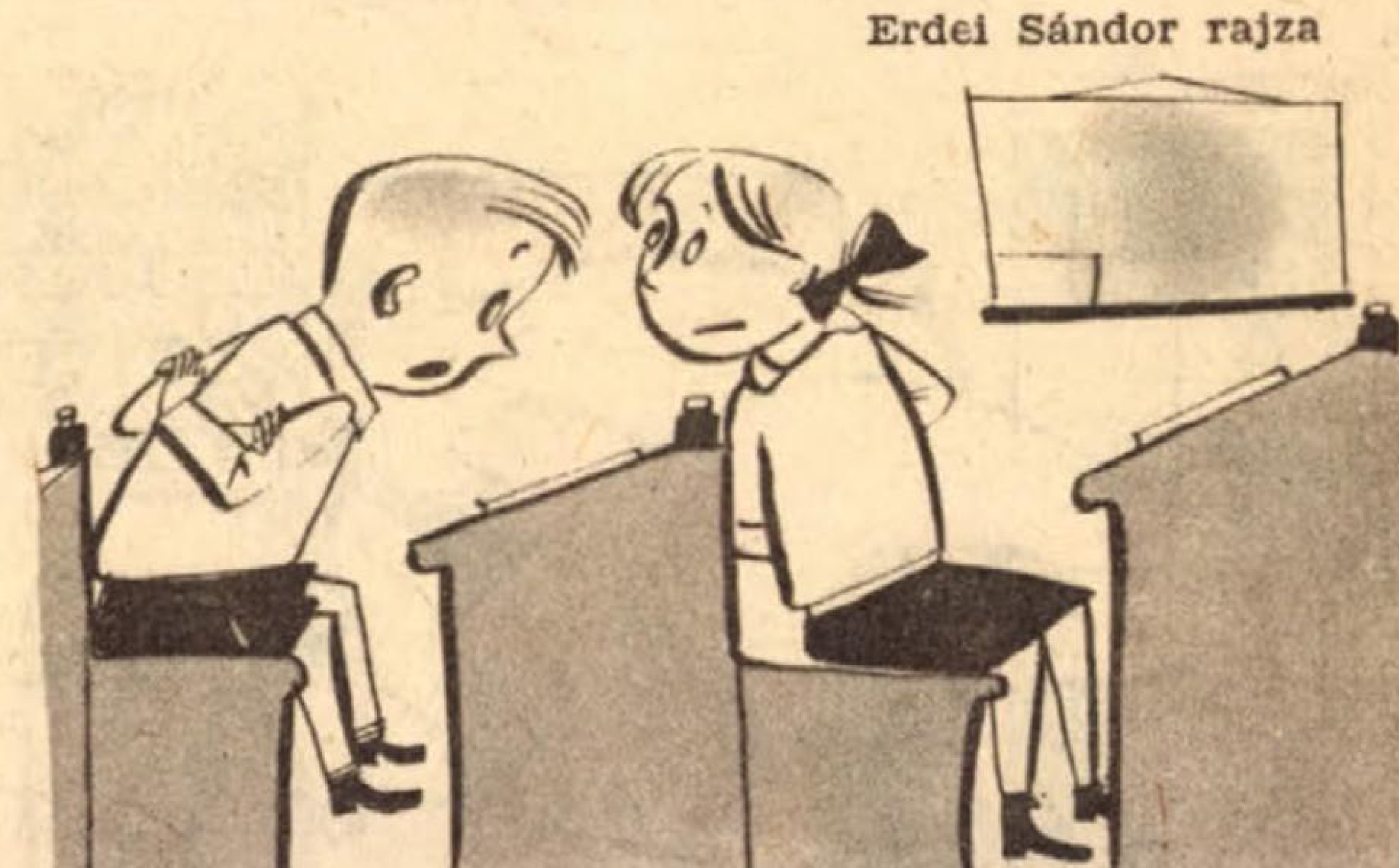
e. j.

Amerikai rakéta támaszpont

Koedukációs osztály

Erdei Sándor rajza

– Ha nem súgsz, nem megyek hozzád feleségül!

Veréblexikon

Csak kevesen tudják, hogy a verebek milyen intenzív szellemi életet élnek. Fejlett irodalmuk és művészetük van, bár a filmjeik szürkék egy kicsit. A napokban kezembe került egy veréblexikon, s mivel a verébnyelvet elég tűrhetően értem, nagy érdeklődéssel forgattam a könyv lapjait. Természetesen arra voltam leginkább kíváncsi, hogyan vélekednek a verebek rólunk, emberekről. Kikerestem a megfelelő címszót, és ott a következőket találtam:

Ember. Az ún. *közönséges* vagy *majomszabású Ember*, amint neve is mutatja, a majomfélék családjához tartozó,

az egész Földön elterjedt, rendkívül szapora állatfajta. Ha az ábrán látható közönséges vagy majomszabású embert jól szemügyre vesszük, magunk is tapasztalhatjuk, hogy ezek nem mások, mint elkorcsosult majmok, amelyek szőrzetüket nagyrészt elhullajtották. Egész testük csupasz, gyenge, végtagjaik, különösen a mellső végtagok erősen elkorcsosodtak. Ez utóbbiakat helyváltoztatásra már nem is használják, inkább egymást lökdösik és hadonásznak vele. Az Emberek helyváltoztatása igen nehézkes, körülményes, mert hátsó végtagjaik is elcsenevészedtek, fogásra alkalmatlanokká váltak. Éppen ezért az ember fáról fára sem tud ugrálni, mint a majom, és repülni sem tud, mint a teremtés koronája: a veréb.

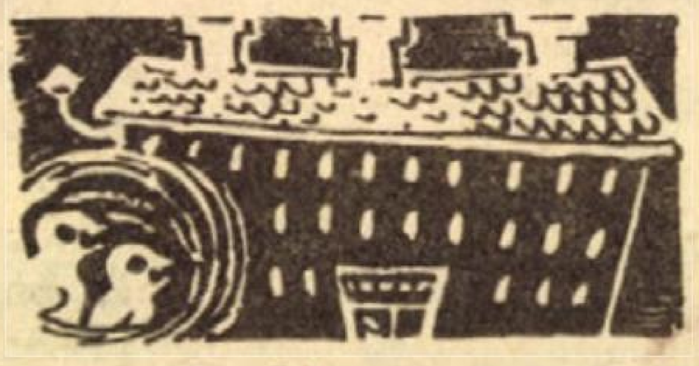
Az Ember, testi erejének és ügyességének elvesztését úgy próbálja pótolni, hogy gépeket szerkeszt magának, és futballmeccsekre jár, de egyik sem az igazi. A gépek az Ember helyváltoztatását meggyorsítják ugyan, de tökéletlenek: minduntalan elromlanak, összeütköznek és felrobbannak. A teremtés koronája, a veréb például, sosem ütközik össze, és sosem robban fel. A helyváltoztatást szolgáló gépeknek más nagy hibájuk is van: mindig kevés van belőlük, mert az Ember szaporább, mint a gép. Ez különösen nagyobb városokban, reggel 8 óra és délután 5 óra körül feltűnő. Hosszabb utakra az Ember repülőgépet vesz igénybe, de ezek a gépek sem tökéletesek. Meghatározott útirányuk van, és fizetni kell. Ha a teremtés koronája, a veréb, repülni akar, egyszerűen felszáll a levegőbe, oda repül, ahová akar, és nem kerül egy krajcárjába sem.

A közönséges vagy majomszabású Ember, mivelhogy sem tollazata, sem szőrzete nincsen, kénytelen az időjárás viszontagságai ellen védekezni. Ezért gyárakat épít magának, ahol más állatok szőréből és bőréből ruhákat, cipőket készítenek. Az Emberek ruházkodása nagyon bonyolult; egy hím öltözéke 14 darabból áll, nem számítva a gombokat. A ruházat szintén pénzbe kerül. A teremtés koronájának, a verébnek, egyszerű, meleg, ízléses tollazata van, amely ingyen nő ki, sorba sem kell állni érte.

A táplálkozás szintén elég bonyolulttá vált az Embernél. A táplálék közvetlen megszerzésével csak igen kevés ember foglalkozik. Az emberek nagy többsége szűk helyiségekben ül: ír, számol, tanácskozik, és közben egy kis rúdból füstöt fúj a levegőbe, hogy a helyiségben még büdösebb legyen. Időnként felállnak, hajlonganak és átadják egymásnak a helyüket, ez is hozzátartozik tevékenységükhöz.

A majomszabású Ember fészke rideg és célszerűtlen. Nincs tollakkal bélelve, barátságtalan és szintén sok pénzbe kerül. Tudós verebek megfigyelték, hogy az Emberek nem nagyon szeretik egymást, tehát logikus volna, ha egymástól távol építenék fészküket. Ezzel szemben az a helyzet, hogy egyes felkapott helyeken milliószám nyüzsögnek, egy-egy fészekben sokszor több száz család is helyet foglal, és aki kimarad, ahelyett, hogy örülne, panaszkodik. A teremtés koronája, a veréb, levegős helyen építi szellős, kényelmes fészkét, amely mindig határidőre elkészül, és ingyen van.

Fentieket egybevetve, senki sem csodálkozhatik azon, hogy az Ember a legszomorúbb ál-

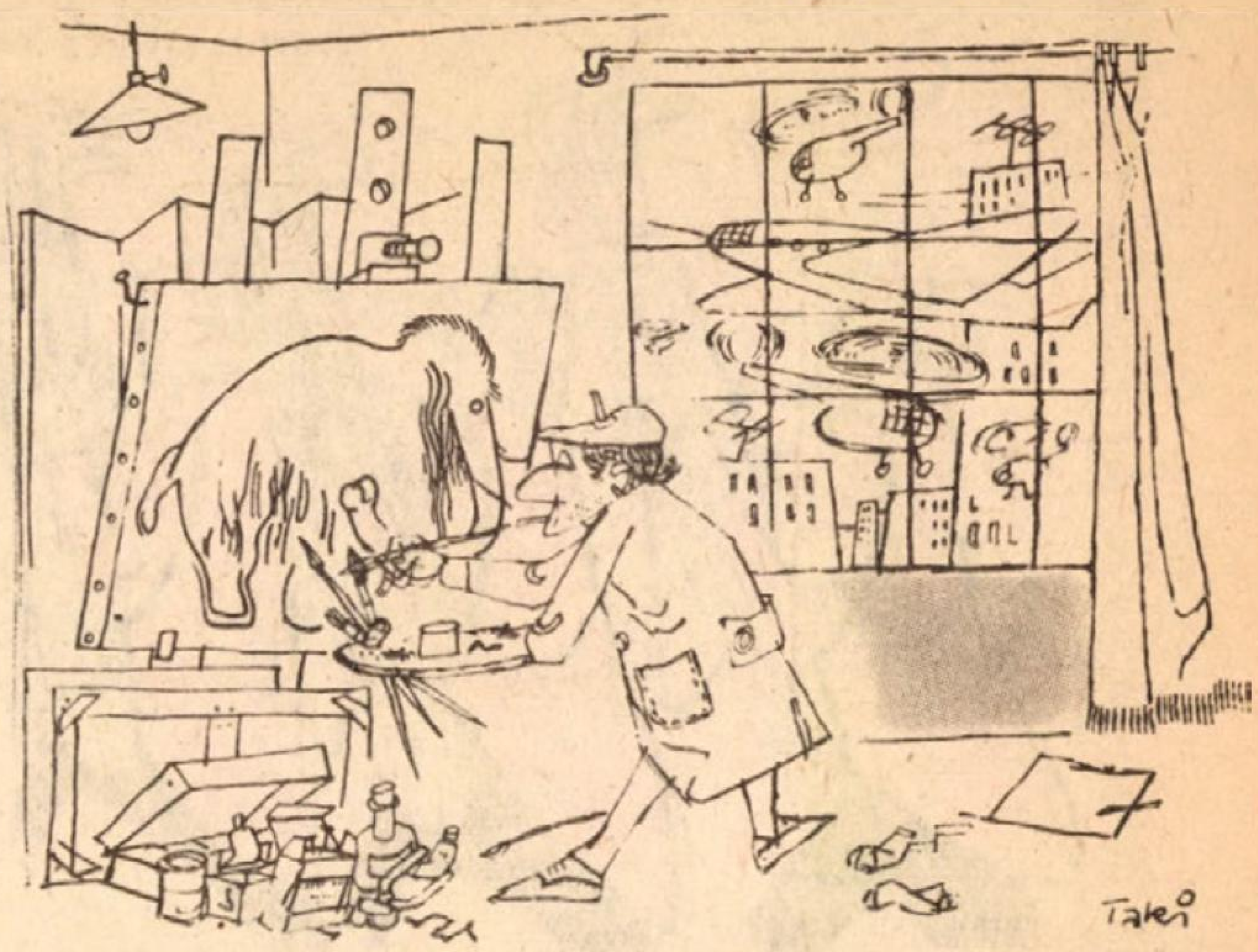
lat, amely lehorgasztott fejjel ül a sétatéren, amíg mi, verebek, a teremtés koronái, vidáman ugrálunk, csipogunk és fürdünk a pocsolyákban.

Végül jegyezzük meg, hogy az Ember a legkártékonyabb állat, mert megeszi a magot a verebek elől. Pusztítani mégsem kell, mert ez nem lenne verébséges cselekedet. Ha már nagyon dühösek vagyunk rá, elégedjünk meg annyival, hogy a feje fölé repülünk és lepottyentünk egyet a kalapjára. De ezt se tegyük bosszúból vagy megtorlásképpen, inkább jelképesen. Hogy tudomására hozzuk: ne bízza el magát, és vésse eszébe, hogy van egy kis különbség ember és Veréb között.

Gádor Béla

Egy művész, aki a múltba néz

Takács Zoltán rajza

Rosszul érthető a beszéd a magyar filmen

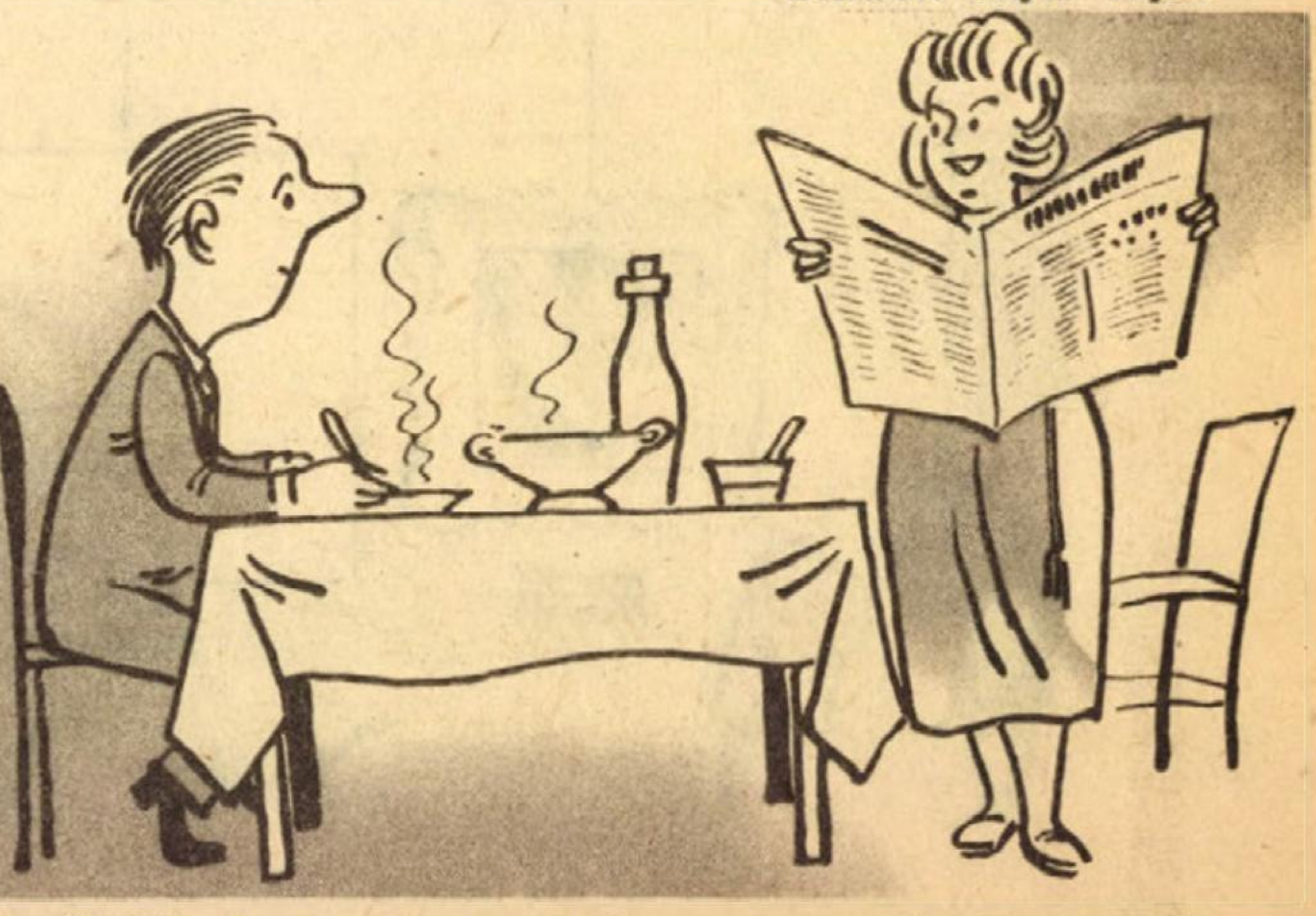
Szűr-Szabó József rajza

– Ezt a hangot kikérjük magunknak!

Sajnos előfordul

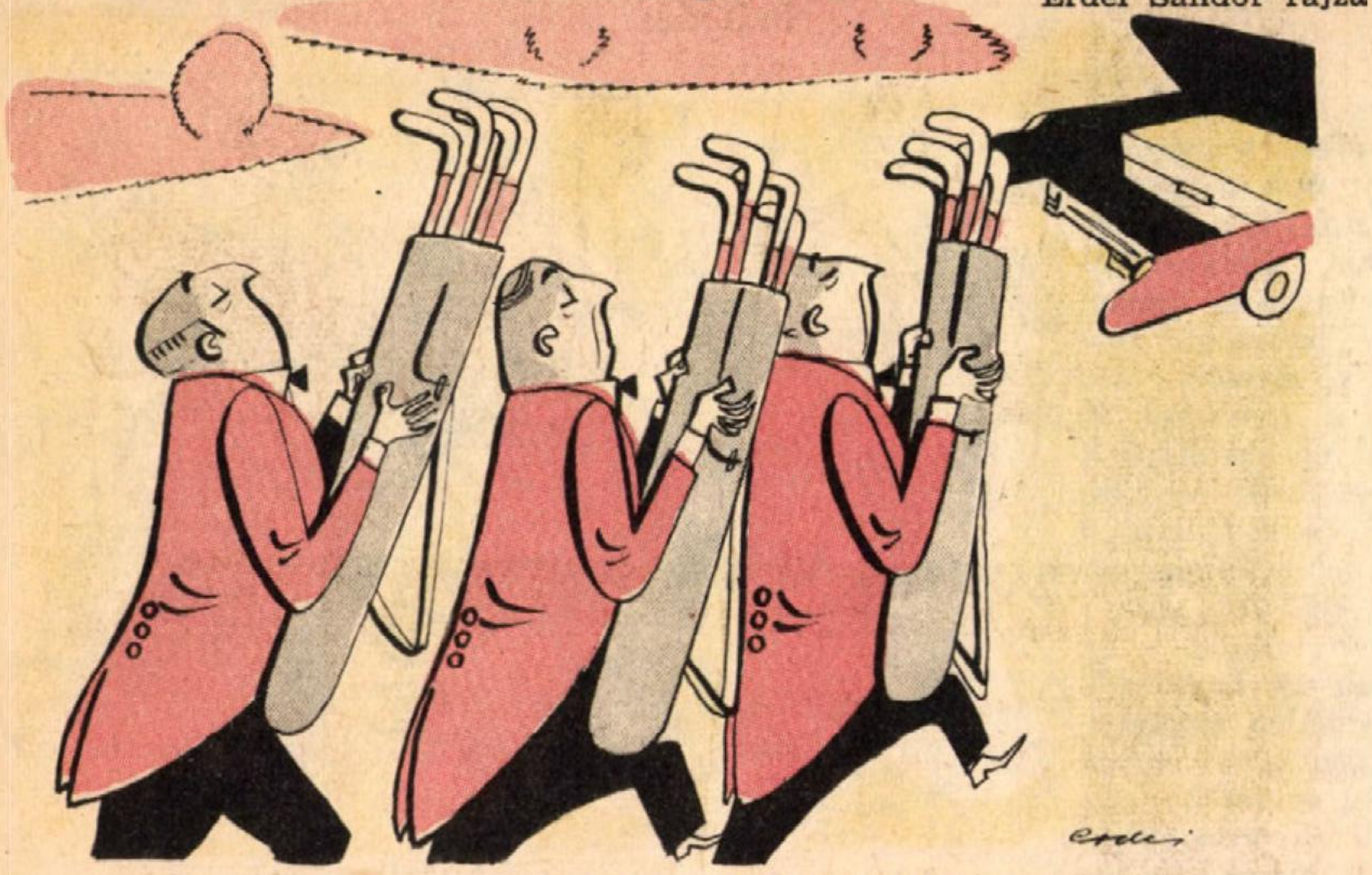
Schwott Lajos rajza

– Örülök, hogy az üzemetek ilyen szépen teljesíti a tervét!
– Igazán? Ma még nem olvastam újságot!...

Washingtonban

Erdei Sándor rajza

Eisenhower költözködik

Takarékos vállalat

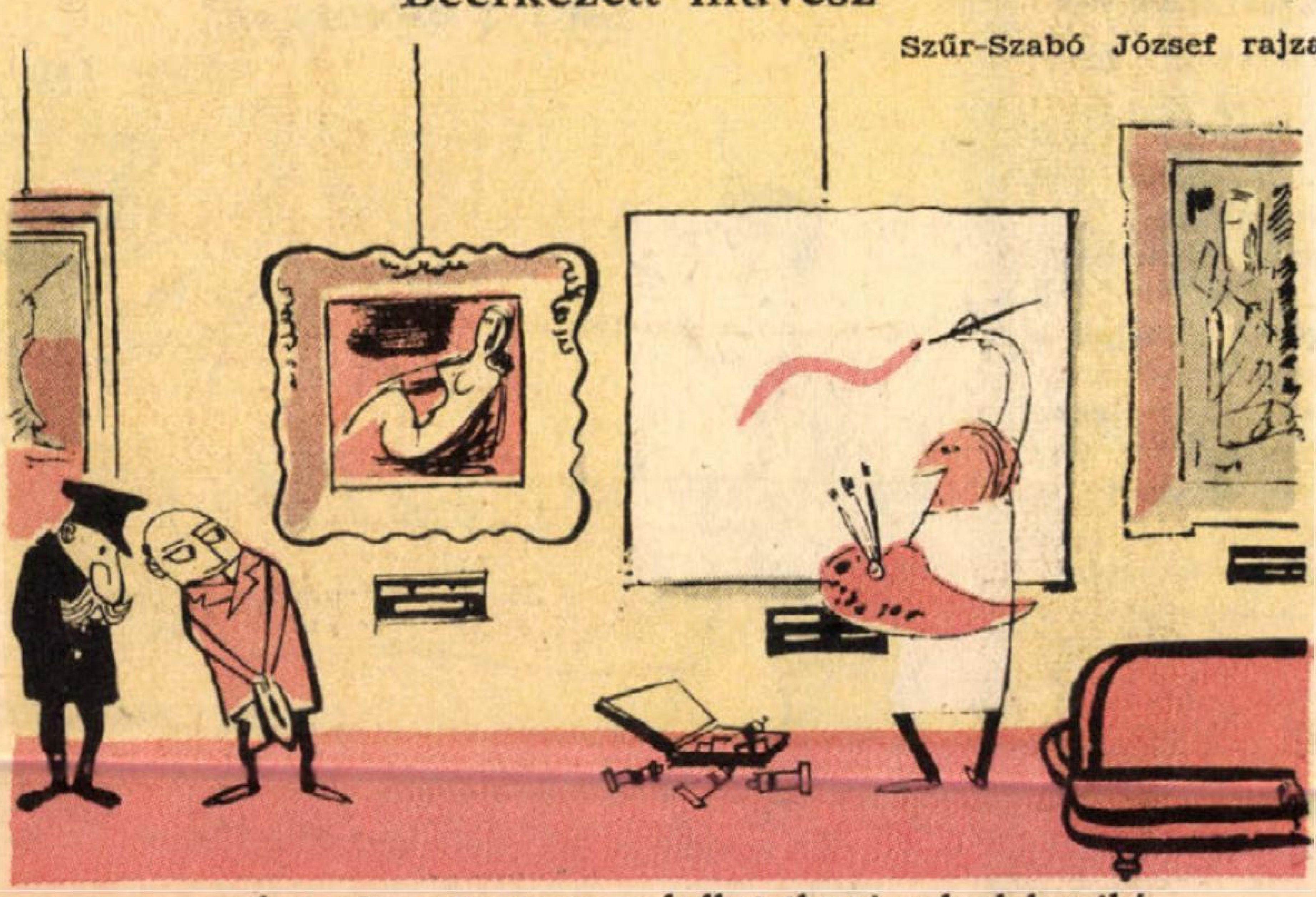
Szegő Gizi rajza

– Miért itt tartják a jubileumi bankettet?
– A házhoz szállítás költségeit meg akartuk spórolni . . .

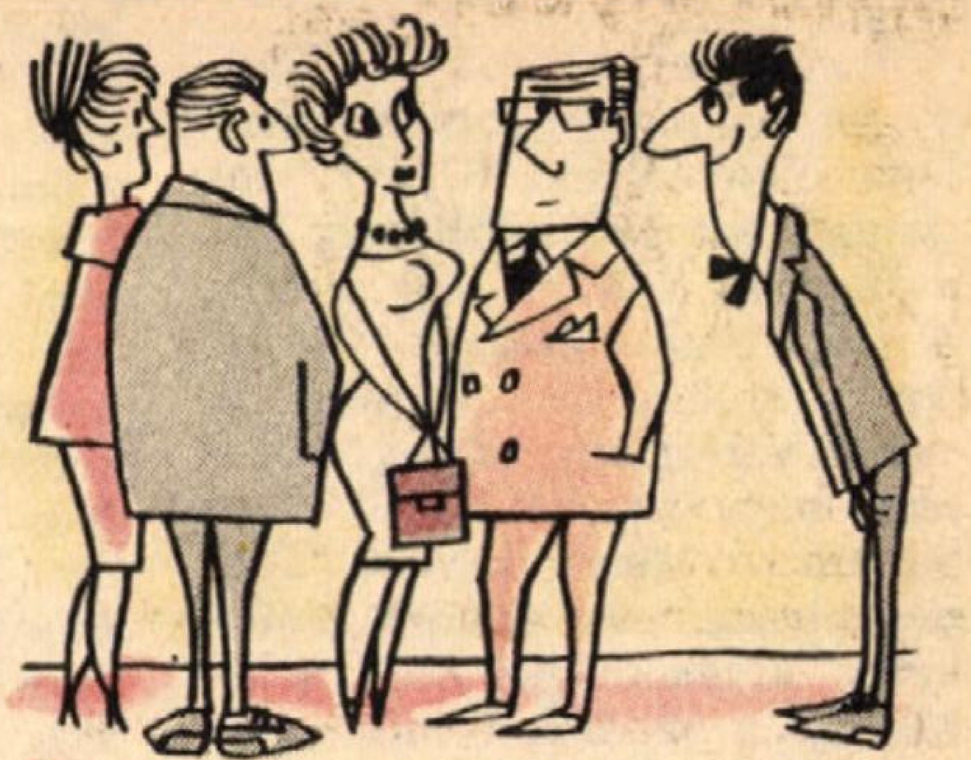
Beérkezett művész

Szűr-Szabó József rajza

– A mester egyenesen a halhatatlanságnak dolgozik!

TEKINTÉLY

Károly kioktatta jó barátját és hivatali kollégáját, Elemért.

– Ha Rostaitól akarsz ilyesmit, eszedbe ne jusson, hogy négyszemközt terjeszd elő a kérésedet. Ő, a tekintélyes igazgató sokat ad arra, hogy jó embernek tartsák. Tehát igyekezzél nagy társaságban hozzáférkőzni. Értekezleten, összejövetelen – szóval, ahol alkalma van tanúk előtt kitárni a jó szívét. Hallgass rám, én jól ismerem Rostait!

Elemér hallgatott rá. Leste a kedvező időpontot. És a szerencse rámosolygott. Másnap este moziszünetben összeakadt Rostaival, aki a büfében feketézett a felesége társaságában. Ahogy tekintélyes embereknél illik, sokan vették körül. Elemér mély meghajlással köszönt, majd egy alkalmas pillanatban rázendített:

– Ha már jócsillagom idesodort ma, engedje meg igazgató kartárs, hogy pár pillanatra feltartsam, és előadjam szerény kérésemet.

Rostai bátorítóan mosolygott, és Elemér előadta.

– Jó, jó, rendben lesz – szólt a tekintélyes igazgató és kezet nyújtott, mert a csengők jelezték a második rész kezdetét.

Mozi után Rostai kettesben vacsorázott szeretett feleségével egy jó konyhájáról híres vendéglőben. Még mielőtt hozzáfogtak volna a kolozsvári káposztához, a feleség megszólalt:

– Tudod, hogy sohasem szoktam beleszólni hivatali ügyeidbe.

Rostai nem tudta ugyan teljes határozottsággal, de mint békeszerető ember, jóváhagyta az állítást.

– Most azonban a szemedbe mondom – folytatta a nő –, igenis a szemedbe mondom, hogy miért nincs kellő tekintélyed. Azért nincs, mert megengeded, hogy egy kis beosztottad hivatali kérelmekkel zaklasson, amikor a feleségeddel és barátaiddal munka után moziban szórakozol.

– De kérlek . . .

– Engedd befejezni!

Rostai engedte, és az asszony hozzáfűzte:

– Ha tekintélyt akarsz tartani nagyszámú beosztottaidnál, akkor követeld meg egy ilyen fiatal embertől a tiszteletet. Ha kérni akar tőled valamit, akkor vegye fel a legjobb vasárnapi ruháját, jelentse be magát a titkárnődnél és úgy járuljon a színed elé.

– Kérlek . . .

– Még nem fejeztem be. Az ilyen embert meg kell tanítani. Ígérd meg, hogy a mozibüfében előadott kérését semmiképpen nem teljesíted. Hadd okuljon ez a neveletlen fráter! Megígéred?

Éppen hozták a kolozsvári káposztát.

– Megígérem – rebegte őszintén az igazgató, mert jó vacsora közben utálta a családi viszálykodást.

Stella Adorján

Doktor úr, doktor úr...

Hófehér orvosi rendelő. Műszerszekrény. Viaszosvászonnal borított heverő. Orvos és páciens ... És panasz, panasz, panasz ...

– A legóvatosabb diétát kell tartanom. Ha néha-néha kedvenc ételeimből eszem néhány falatot, már görcseim vannak. Az epém ... És vigyáznom kell a fekélyemre is. Néha kiújul. Gyakran, ha friss kenyeret látok, elfog a vágy, hogy milyen jó lenne vajjal vastagon megkenve, snittlinggel behintve enni belőle.

– Ilyenkor erősnek kell lennie. Le kell küzdeni a vágyat. Vannak jóízű diétás ételek is.

– Ha ez lenne a legnagyobb baj! De állandó hőemelkedésem van. 37,1, 37,3, 37,4 ... Sokat járok a levegőre, minden nap sétálok a budai hegyekben, de a hőemelkedés csak nem akar megszűnni.

– Sokat kell pihennie. Este keresztkötés.

– Nem használ. És állandóan fáj a fejem.

– Antineuralgica?

– Nem használ.

– Dolor?

– Azt is hiába vettem be. Az ízületeim is kínoznak.

– Hystamin.

– Persze csinálom, de a fájdalom mindig kiújul. És a szivem ... Ha nem megy a lift, a második emeletig négyszer is meg kell állnom. Hamar fáradok.

– Ki kell kapcsolódnia. Kerülnie kell az izgalmakat. És pihenni, pihenni, pihenni.

– Könnyű ezt mondani. Nagyon beteg vagyok. Na, de nem azért vagyunk itt együtt, hogy folyton panaszkodjam. Tessék, itt van a kért recept. A viszontlátásra.

Kitárta az ajtót és kiszólt:

– Kérem a következőt.

Beengedte az új beteget. Miközben hellyel kínálta, jól megnézte. Azon tűnődött, hogy ez a beteg tud-e valami vigasztalót, valami megnyugtatót mondani neki, vagy ez is csak olyan semmitmondó tanácsokat ad majd, mint az előző páciens.

Palásti László

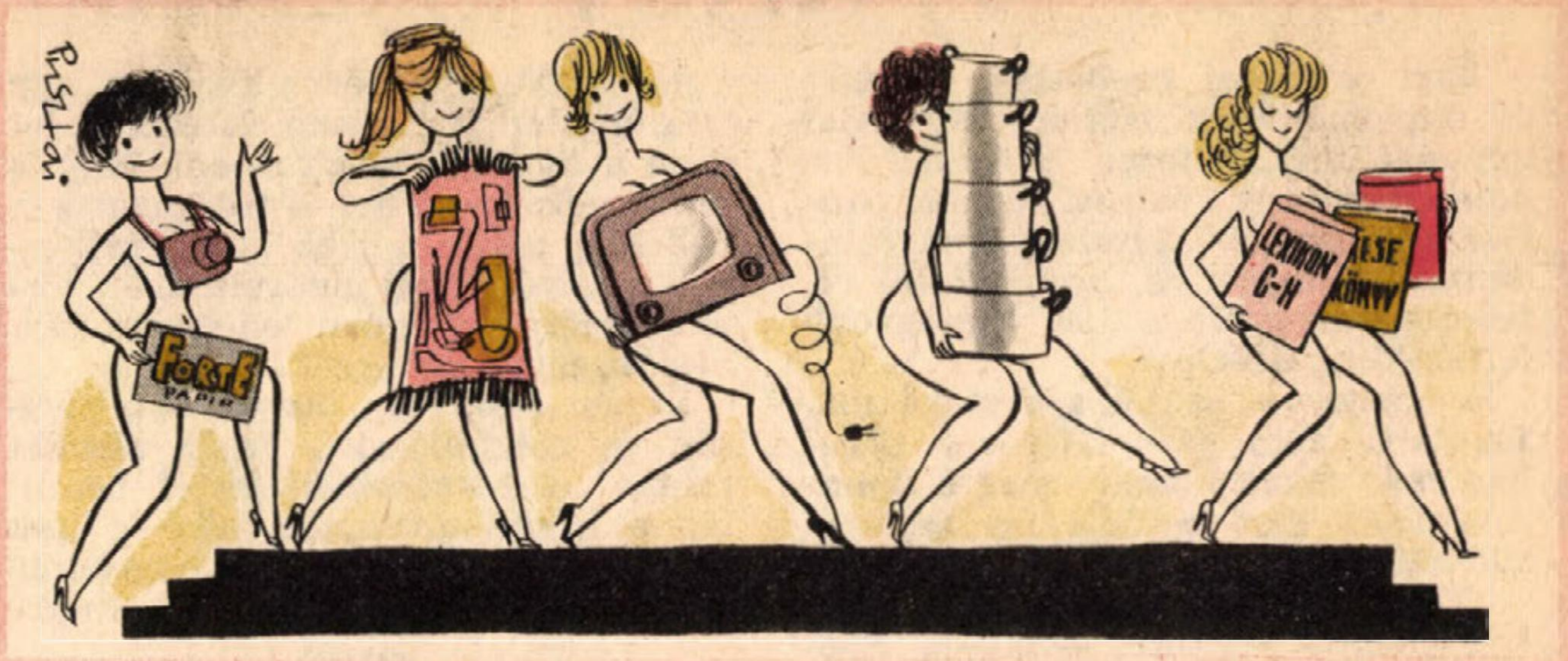
Gellérthegyi tűnődés

Megfoltozzák a Gellérthegyet,
Mert lazulásai nem ritkák
És akármilyen furcsán hangzik:
Nem sziklaszilárdak a sziklák.

Hogy a foltozás művészi lesz,
Arra mérget is mernék inni,
De mert műemlék Gellérthegyünk,
Műstoppolóhoz kéne vinni.

Hidvéghy Ferenc

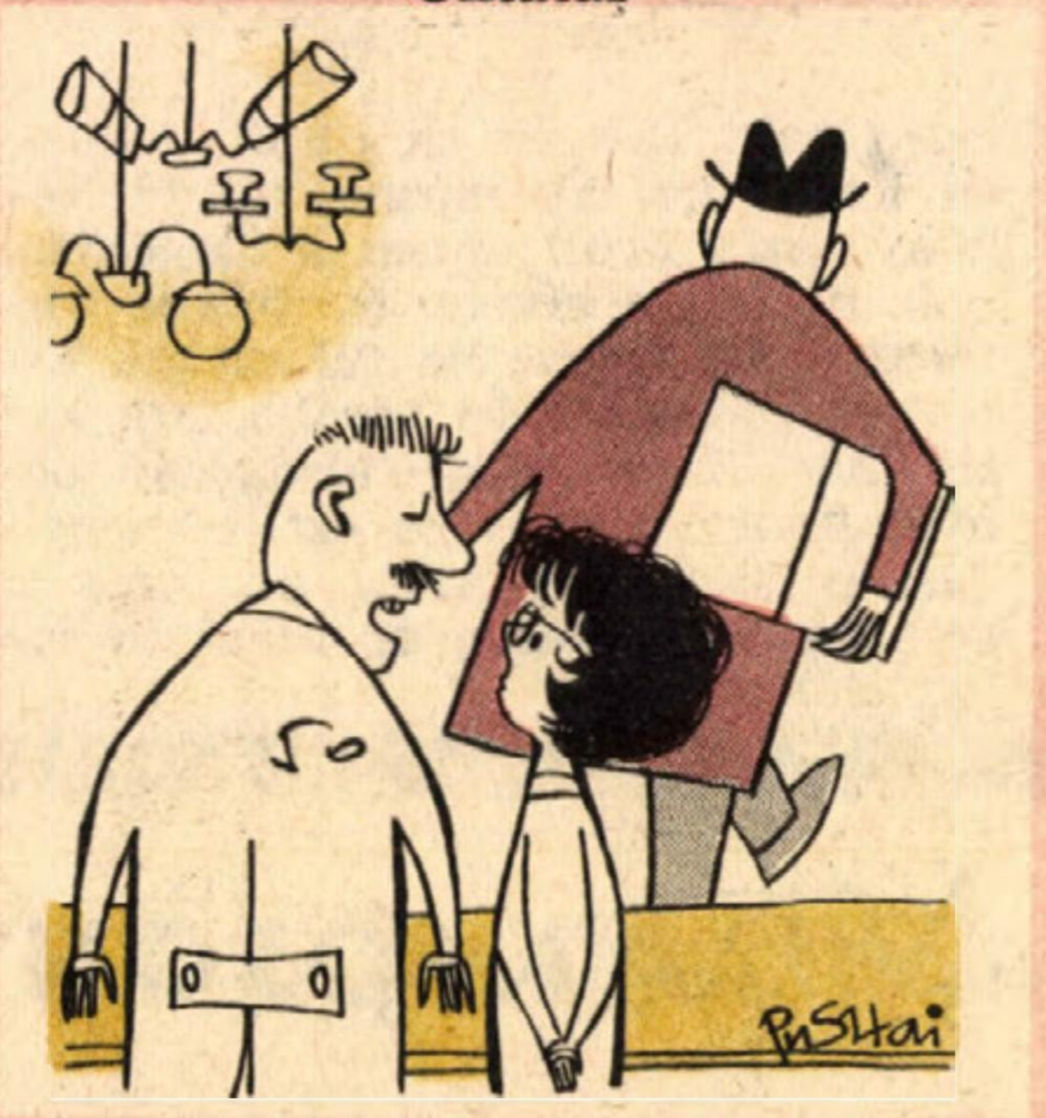
Fejlődés

Hol van az előírva, hogy csinos nők csak ruhákat mutathatnak be?

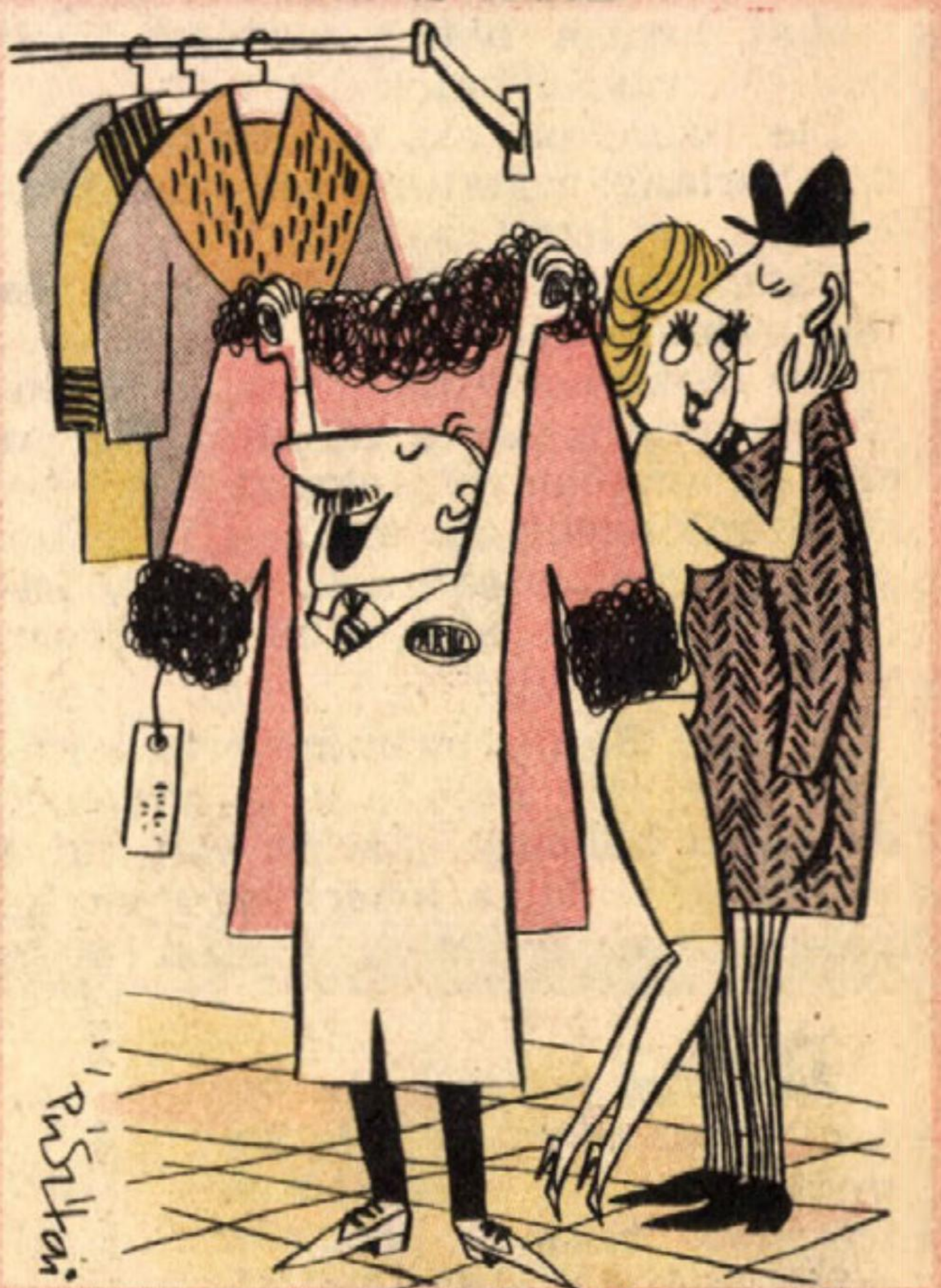
PULT ELŐTT PULT MÖGÖTT

Oktatás

– Na látja! Ez a pasas bejött megkérdezni, van-e villanyzsinór és eladtam neki egy csillárt...

Üzleti érdek

– Asszonyom, tessék csak nyugodtan kiudvarolni a kabátot, én addig hátat fordítok...

Női dolgok

– Mit parancsol?

– Akármit. Csak másnak olyan ne legyen...

A NAGY TALÁLMÁNY

Ezt a cikket eredetileg az Élet és Tudománynak írtam. Ma van ugyanis huszonötezer éve, tíz hónapja, hogy egy fővárosi barlang padlásszobájában, koldusszegényen, mindenkitől elhagyatva, mindenkitől elfeledve, meghalt a kor legnagyobb feltalálója: Go-Go.

Szegénysorsú szülők gyermeke volt. Iskolába nem járt. Hétéves korában már maga kereste meg a mammuthúsát. Egy barátja így emlékezik meg róla:

„Tisztán emlékszem Go-Gora. Sokat jártunk együtt vadászni. Szegény, nagyon ügyetlen kisfiú volt, még egy bölényt se tudott agyonverni. Már gyermekkorában érdekelte az Élet és a Tudomány. Nagyon szeretett olvasni. Különösen nyomokat. De nemcsak könnyű fajsúlyú madárnyomokat, hanem nehéz, problematikus ichtiozaurusz-nyomokat is..."

Első szerelme, aki később hat gazdag barlangkarikaturistához ment feleségül, azt írta Go-Goról:

„Szép fiú volt. Rövid, zömök és idomtalan. Kurta törzsét hajlott, erőteljes lábak hordozták. Vastag nyaka előre csüngött széles vállairól. Már az első pillanatban megtetszett. Gyakran sétáltunk együtt az erdőben, ilyenkor mindig arról mesélt nekem, hogy feltaláló szeretne lenni, mint az Edison, vagy a Popov..."

Az ifjú Go-Go harminc éves korában már-már felfedezte a gőzgépet, de mivel halvány gőze se volt, mi a csuda lehet az, a kísérletét nem fejezte be. Negyven éves korában, egy este, miután egész nap dolgozott, lement a folyóhoz kezet mosni. Meg is tette: először a bal kezét lógatta a habokba, aztán a jobb kezét. Miközben a folyóparton üldögélt, azon törte a fejét: miképpen lehetne a kézmosást egyszerűsíteni?

Kerek húsz évig ült a folyó partján és gondolkozott. Fején fészket raktak az ős-vöcskök, testét befonták a kúszó-növények, bőre a fák kérgéhez vált hasonlóvá, tarkóján pedig üdezöld moha mutatta, merre

van észak. Először az jutott eszébe: mi lenne, ha láb mosna kezet? Néhány napig örült ennek a megoldásnak, de aztán elvette és tovább töprengett. Mi lenne, ha fül mosna kezet? — jutott eszébe később. Fül kezet mos. Ez azonban túlságosan bonyolultnak látszott és ezt a megoldást is elvetette. Aztán az orrot is kombinációba vette, de azzal se jutott előbbre.

Húsz évi megfeszített gondolkozás agymunka után, eszébe jutott a nagy ötlet: egyik kezével megmossa a másikat, a másikkal az egyiket, azazhogy kéz kezet mos.

Ekkor már hatvan éves volt. Találmányát még aznap benyújtotta a Találmányi Hivatalnak és izgatottan várta a választ. Lelke mélyén tisztában volt azzal, hogy nagyot, jelentőset alkotott. A megoldás, mint minden nagy találmány, egyszerűnek látszott, mégse jött rá addig senki. Hetven éves korában végre megérkezett a döntés:

„Értesítjük, hogy találmányát a zsüri elvetette. A megoldás túlságosan bonyolult, sohasem lenne népszerű. Nincs tisztázva az sem, ha valaki a kezén jár, hogyan mossa meg a kezét. Találmánya még tökéletesítésre szorul."

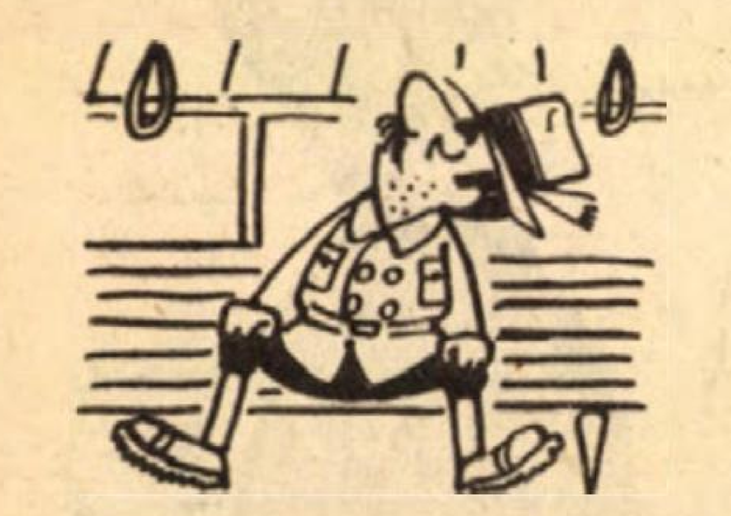
Go-Go elkedvetlenedett a kudarc után: visszavonultan élt, emberkerülő lett, ruházatával nem törődött. Kilencven éves korában halt meg. Találmányát közvetlenül a halála után ellopták és a későbbiek folyamán tökéletesítették: feltalálták, hogy kéz moshat úgy is kezet, hogy ahhoz se kezek, se víz, se szappan nem kell. Ezzel a találmánnyal még ma is találkozhatunk a... például a... de nemcsak ott... másutt is. Go-Go nevére azonban már senki sem emlékszik. En se.

Go-Go... Go-Go... Ki is az a Go-Go?

Mikes György

VILLAMOSON

Rendben tartott barna bekecs, kicsit zsíros, de még nagyon megfelelő vadászkalap, terepjáró bakancs, valamint csász. és kir. eredetű, első világháborúból való, sárga bőr lábszárvédő a ruházata. Egykor tükrös zománcának már csak maradékai vannak, hisz tán a rokitnói mocsarakat is megjárta. Az azonban látható, hogy minden reggel katonás

gonddal kencézi és fényesíti gazdája, az öreg vadőr. Mert annak nézem, nyugalmazott erdésznek, vagy más effajtának, már egykori foglalkozását illetően.

Miután terepszemlét tart, a hosszú oldalülés közepe táján köt ki. Leteszi magát, aztán sorra veszi, nincs-e véletlenül ismerős? Nincs. Ül tehát szótlan-tétlen.

Azazhogy még se. Alig megyünk, mocorogni kezd. Tekintget ide-oda, valami nincs a tetszésére. Nem az arcokat fürkészi most, hanem az ablakot, egyiket a másik után, és nem tudok rájönni, mik lehetnek a gondolatai. Egészen addig, amíg végül is cselekvésre határozza el magát. Feláll és hunyorogva néz a magasba. Én is vele nézek, mi ott a látnivaló? No, megvan! A kocsi gerincén belül végig vonuló légfolyosó hosszúkás kisablakait vizsgálgatja. S egyiket megcélozván, íme, nekiágaskodik és bütykös, vén mutatóujját a fogantyúba akasztva, huzigálja erősen.

A kalauznő, bidres-bodros, hejre kislány, odakapja fejét, s szól csudálkozó hangon:

– Mit akar a bácsi?

– Mit-e? – kérdez vissza és odafordul. – Kinyitnám.

Meglepődve és derűs hangsúllyal újból a kislány:

– Hát aztán-osztán miért??

– Miért-e? Csak, mert hogy itt rossz a levegő.

Lám, csakugyan, erdész volt ez, erdőkerülő aktív korában. A mi elrontott városi szaglásunk már meg sem érzi, mily áporodott a villamos levegője, mily konokul beleivódott a fába, hogy tán kiszellőztetni se lehet igazából. Megszoktuk, beletörődtünk, de lám az erdő fia, ki életét a levegőn élte, a szabad ég alatt, hajaj... Nem bír más szagot az ilyen, mint csak tavaszon a zsendülését, meg az avar illatát ősszel. Mellét szorítja, lélegzetét fojtja, tüdejét sanyargatja minden más, ami nem az üdefriss ózon maga.

– Ó, kedves bácsi – mondja a kislány –, de nyitni nem szabad ám.

S mint a villamostörvények helyi őre, szépen, türelemmel magyarázza, hogy a szabályzat értelmében az őszi-téli idő beálltától a melegebbek érkeztéig csukva tartandók az ablakok.

– Úgy, úgy – bólint az öreg harcos. – No, elég hibás a szabály.

Ám hogy ez csak a magánvéleménye, látni való abból is, hogy zokszó nélkül hagyja el a további kísérletezést. Szabály, az szabály. Annyit tesz mégis, hogy új ülést a hátsó ajtóhoz közel keres, az legalább tárva.

És különben is közelebb, közelebb az erdő, egyre ismertebb szagok-illatok jönnek befelé, de a legjobb mégis, amikor végre helyben vagyunk. Fürgén kopog a lépcsőhöz, le nagyhamar és könnyebbülten sóhajt:

– Ez ám a levegő, ez!

És máris húzza elő a csibukot. Szénné égett, vén szatyak, körül-körül a szélén-peremén hétszer hét sor évtizedes szurokrétegtől rücskös-ripacsos.

Zöldjén szedett, padláson ért, bicskával vágott szűzdohányt töm belé, s rácsihol a rézkupakos öngyujtóból. Aztán megiramodván a kis gyalogúton, megy, megy az erdő gyermeke, bele a tiszta ózon legsűrejébe. Ez ám a levegő, ez! – bólogat maga elé, amiközben a világ legbagóvertebb pipájából mennybéli gyönyörűséggel szivornyázza az évszázad legbüdösebb kapadohányát.

Kisjó

A rákosi gyűlés

1909. október 17-én nagy nap virradt a rákosi mezőre.

Ezen a napon szállott a levegőbe a rákosi rétről egyfedelű sárkánygépével Louis Bleriot, a repülés hőskorának egyik úttörője, aki először repülte át a La Manche-csatornát.

Rákos feketéllett a tengernyi tömegtől. A francia madárember csodájára rengeteg nép gyülekezett össze, zsibongva, vitatkozva, hitetlenkedve, rajongva és izgulva várták a nagy pillanatot. A lázas érdeklődést akkor érthetjük meg igazán, ha arra gondolunk, hogy Bleriot látogatása előtt magyar földről repülőgép még nem emelkedett a levegőégbe.

– Éljen Brélió! – kiáltozták a nehéznyelvű magyarok, mikor a vászonszárnyas, finombordás, furcsa masinát kitolták az ideiglenes hangárból.

– Sok szerencsét, Bleriott! – lobogtatták kendőiket a hölgyek és urak, akik elkezdtek valaha franciául tanulni, de korán abbahagyták.

– Lajos, az életed bajos! – rikkantották a szellemeskedő suhancok, mikor a bőrsapkás, bajszos pilóta az ülésben elhelyezkedett.

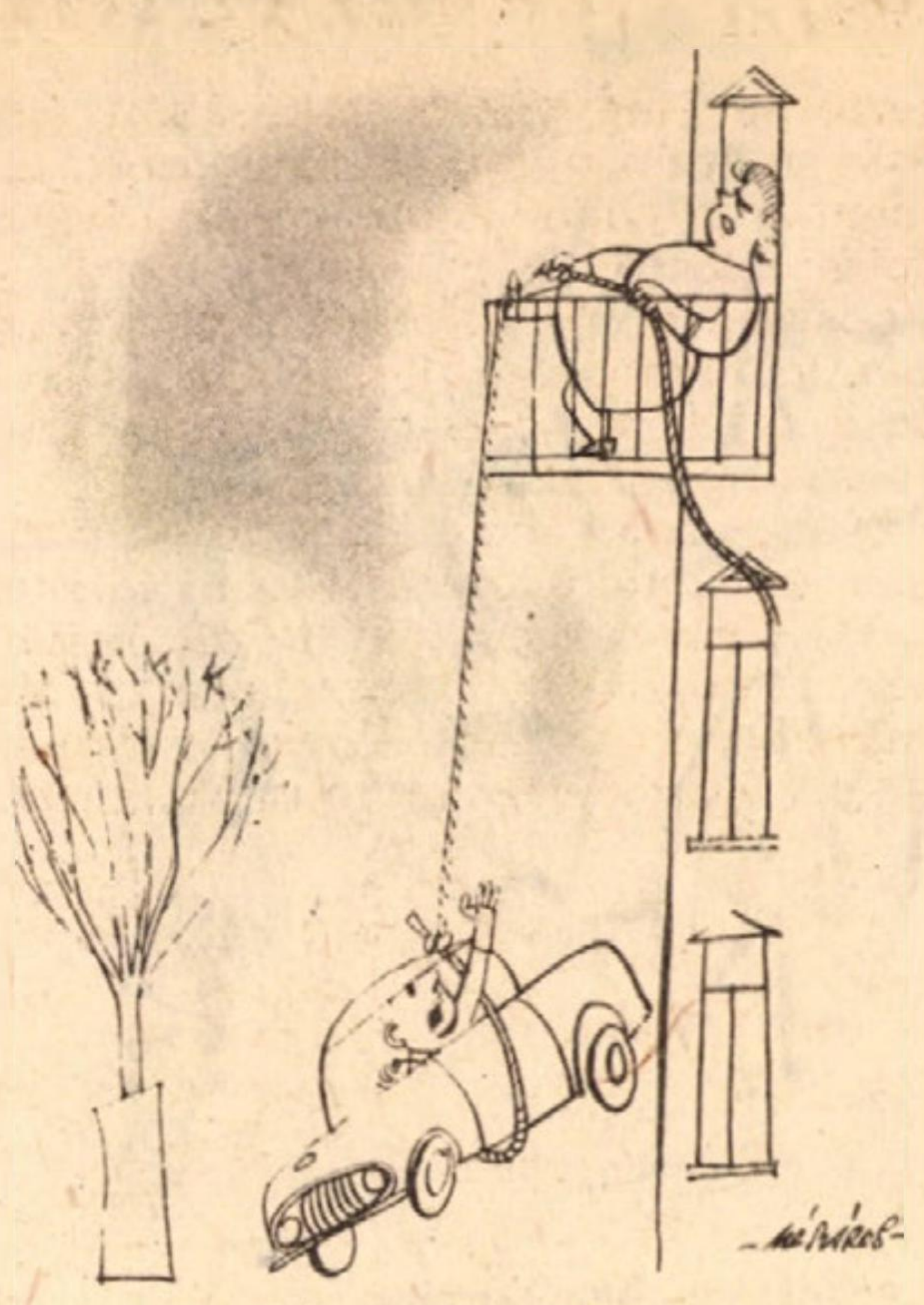
A montőr megforgatta a légcsavart, a motor berregni kezdett, a gumikerekek egyre gyorsabban gördültek a gyepen, aztán a monoplán elhagyta a talajt, és gyorsan a levegőbe emelkedett.

Leírhatatlan ujjongás hangzott fel a nézők ezreiből. Éljenzés, artikulátlan lárma, taps, ordítás nyomta el a mind távolabb dongó motorbúgást, a repülő ember megbabonázta a rákosi réten összesereglett magyarokat. A hajdani rákosi országgyűlések szelleme szállotta talán meg azt a jóvágású, kucsmás, bekecses, leginkább kortesforma jóembert, aki mámoros elragadtatásában, görcsös botját magasra emelve – egykorú feljegyzések szerint – ebben a fokozhatatlan ünnepélyességű, nemzeti örömünneplésben tört ki:

– Éljen Blérió Lajos, szeretett képviselőjelöltünk!

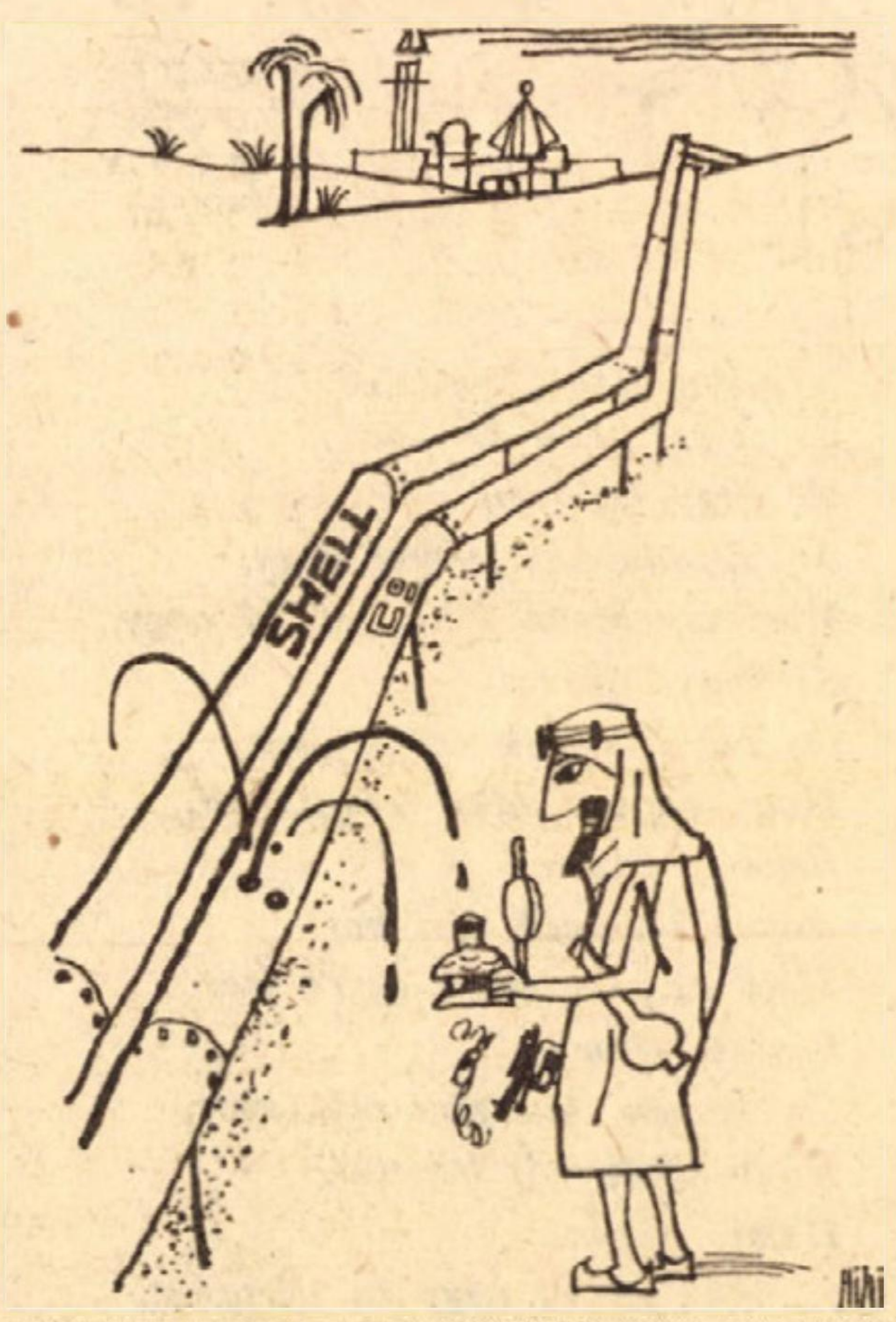
Békés István
anekdotáskönyvéből

Garázshiány

– Húzd meg, Jolán!

Önkiszolgálás

Nem értem a dolgot...

Először magamról néhány szót. Az Alkonyati Harsonánál dolgozom, az „Itt a helybeliek sopánkodnak!" című rovathoz beosztva. Munkám a következő: az olvasók beküldött panaszlevelei nyomán bejárom a várost és meggyőződöm arról, valóban van-e alapja a panaszoknak, vagy pedig csupán szórakozásból írtak nekünk, esetleg személyi bosszúból.

Mai első útam az 1998-as Keravillba vezetett. Egyik olvasónk ugyanis arról panaszkodott, nem kapott T-dugót az üzletben. Bemegyek, megkeresem az üzletvezetőt, elmondom, a lap küldött, hogy megvizsgáljam a panaszt. Az üzletvezető bocsánatot kérve eltűnt egy pillanatra, majd félzsákra való T-dugóval tért vissza. Tehát kapható, úgy látszik a panaszos olvasónknak nem tetszett az üzletvezető szeme.

Ugyanígy jártam a 8765-ös Közértben is. Panaszos levelet kaptunk, hogy ebben a Közértben nemhogy udvariatlanok, hanem egyenesen brutálisak az eladók, a húsosztályon vérrel fröcskölik le a vevőket. Nem értem a dolgot. Ugyanis ahogy bemutatkoztam az üzletvezetőnek, elmondtam, hogy újságíró vagyok és miért jöttem, olyan szelíd hangon beszélt mindenki, akár egy kétszáz év előtti szalonban. A hússzék trancsírozói — véres kabátjuk és marcona kinézésük ellenére — Rilke költészetéről beszélgettek egymás közt, a csemege részlegében az eladók között Benjamin Britten muzsikájáról folyt a vita. Nem értem a dolgot.

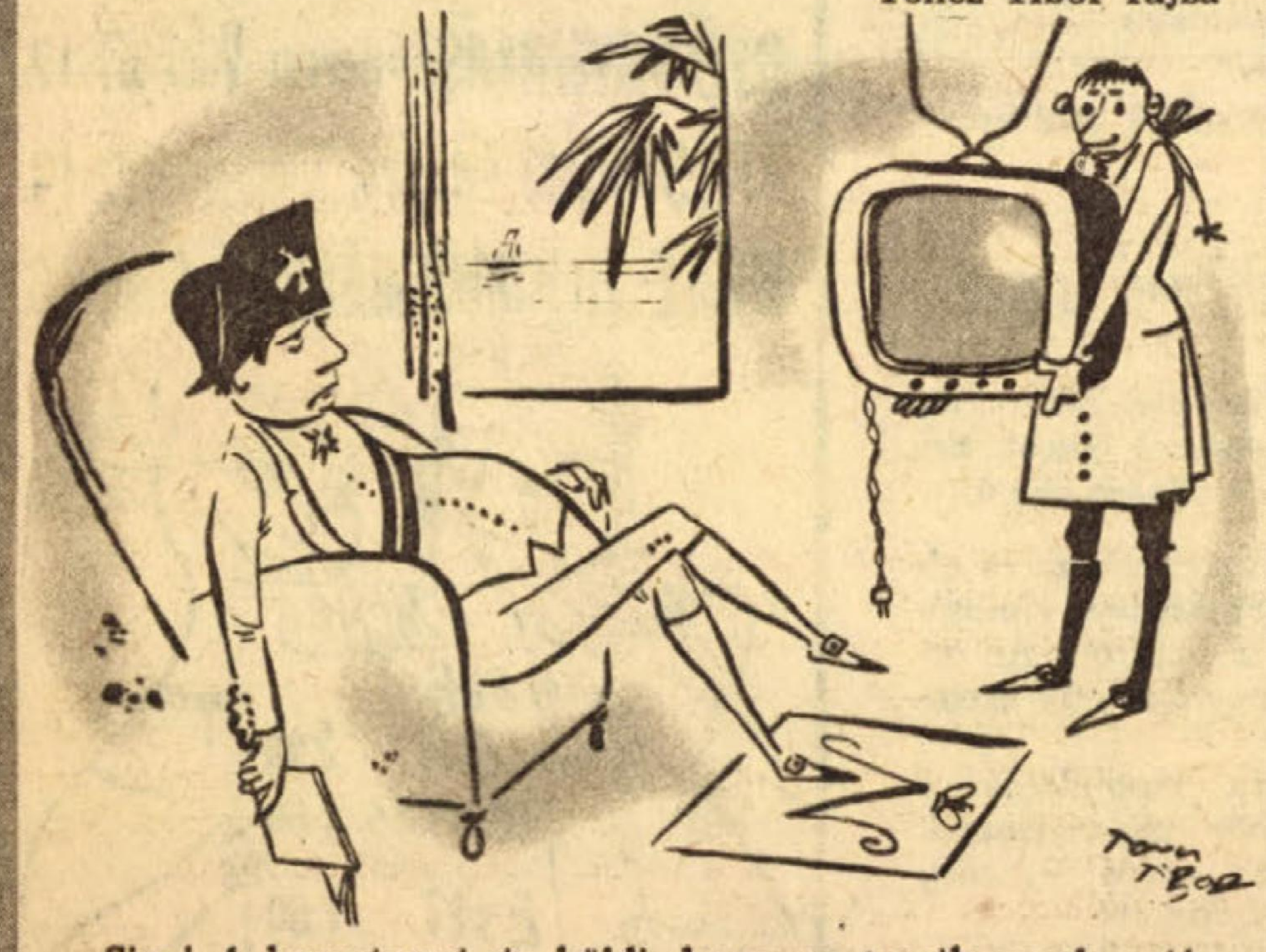
Vagy vegyünk egy másik panaszt. Kevés a 196-os busz — írja egyik olvasónk. Kimegyek a 196-os végállomására, bemutatkozom, hogy az újságtól jövök, erre azt mondja az indító ellenőr: — Figyelje csak! — és percenként, félpercenként, szinte falkában indították a buszokat. Mi ez, ha nem személyi hajsza egyes felelős beosztásban dolgozók ellen?! Nem értem a dolgot.

Úgy látszik, talán a szerelőknél lehet valami baj. Elromlott nálam a vízcsap, már három hete szóltam és csak tegnap jöttek ki megjavítani. Mentségükre szolgáljon, hogy csak tegnap árultam el a telefonba, hogy újságíró vagyok... Ki érti ezt a dolgot?...

Tardos Péter

Szent Ilonán

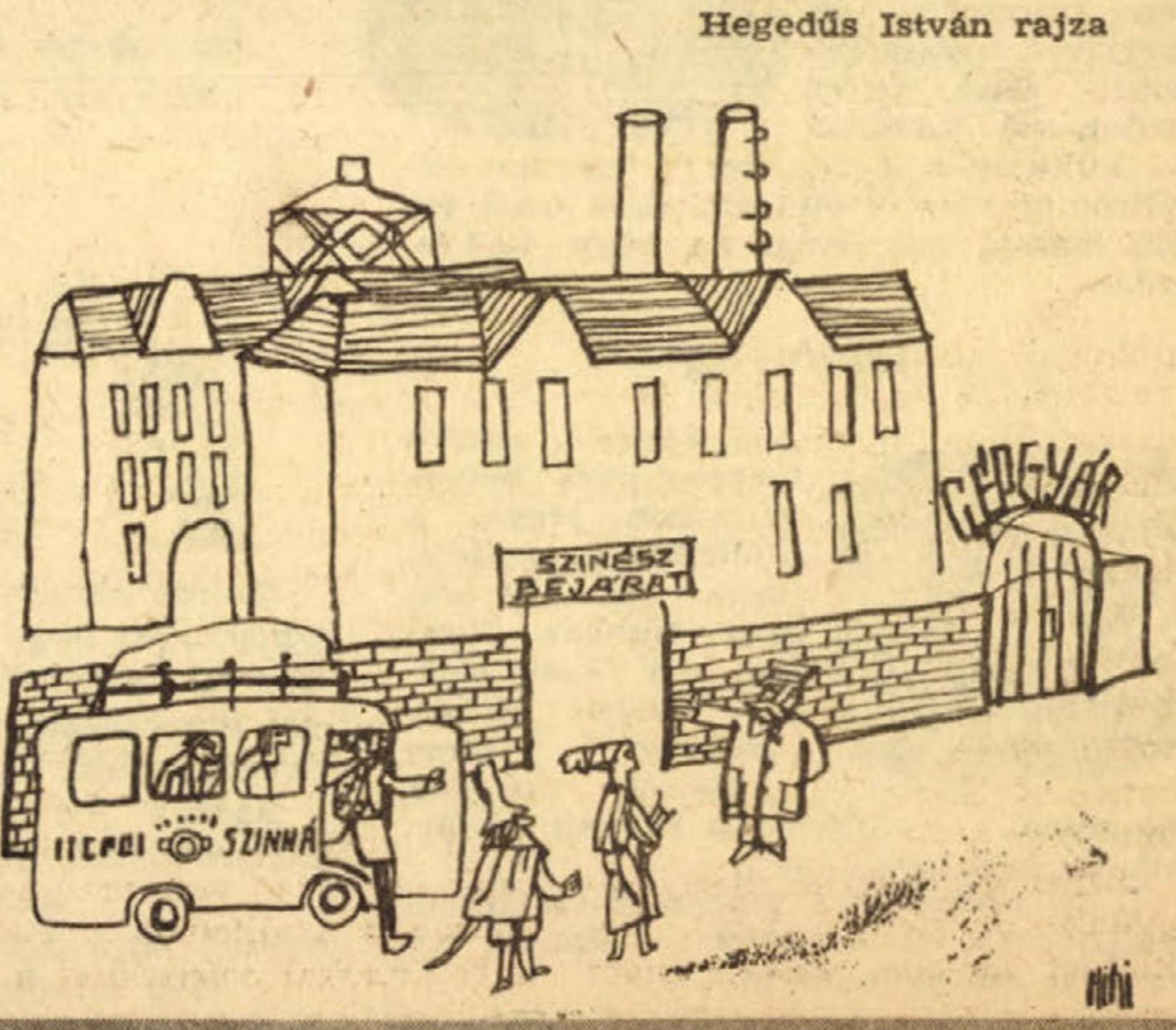
Toncz Tibor rajza

– Sire! A kormányzó úr küldi, hogy ne tessék unatkozni!

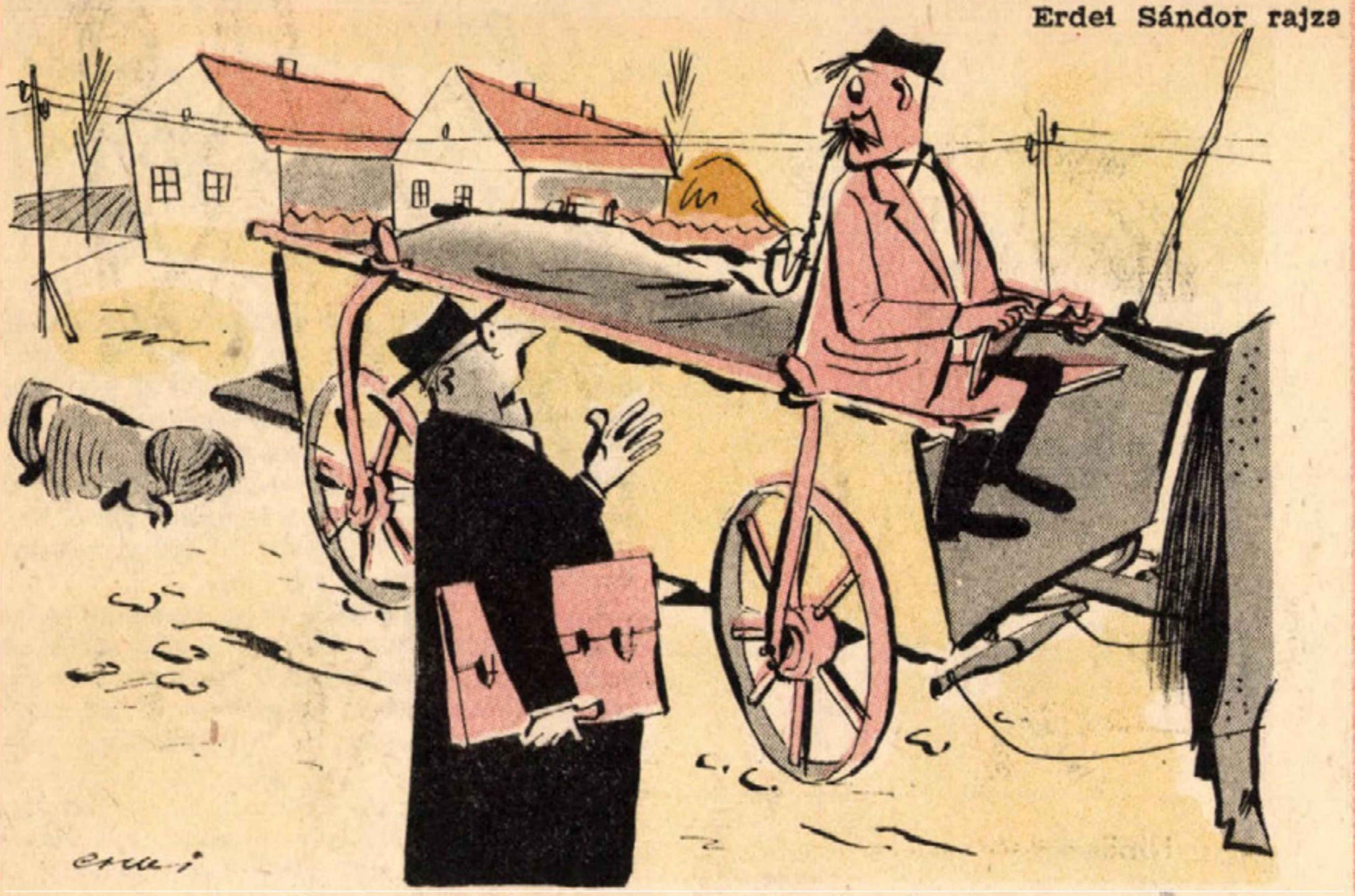
Gyárakba látogatnak a színházak

Hegedűs István rajza

Haladás

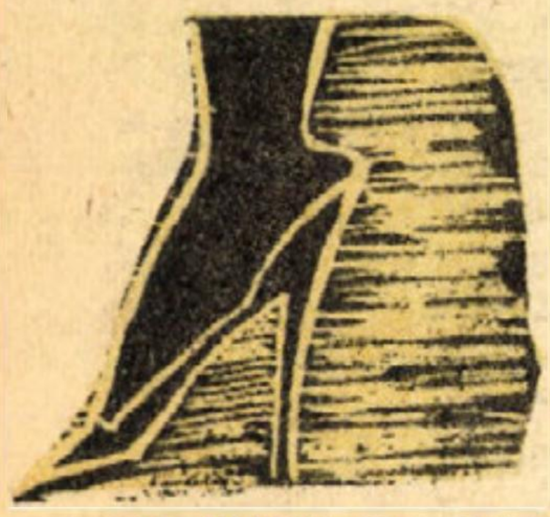
Erdei Sándor rajza

– Látom, itt szépen megy a cukorrépa betakarítása...
– Igen, csakhogy ez még a tavalyi!

MOLEKULÁK

Tűsarok

Egy amerikai orvos szerint, ha a nők továbbra is tűsarkú cipőt viselnek, százezer év múlva csak a nagylábujjuk marad meg.

Alig hinném, hogy a hölgyek erre rémülten eldobnák cipellőjüket, és kényelmes mamuszokban kezdenének randevúkra járni... Szerintem még akkor se fordítanának hátat e kétségtelenül kecses divatnak, ha már huszonötezer év múlva következne be a megdöbbentő biológiai elváltozás.

A tűsarok egészségtelen viselete ellen egyetlen propaganda-jelmondat számíthatna eredményre: „Aki tűsarkú cipőben jár, másfél óra alatt öt kilogrammot hízik."

Félfogadás

„Félfogadás 10—12-ig". No, akkor éppen jókor jöttem. Nyújtom a kisablakon a kérvényemet — az ügyintéző, háttal nekem, traccsol a kollégájával. Nyöszörgésemre félig felém fordul, fél szemmel belekukkant a kérvénybe, és ügyemet félvállról kezelve — elutasít. Csak most értem igazán, mit jelent az, hogy **f é l** fogadás.

Bosszúság

— Képzeld, milyen balszerencsés helyre váltottam jegyet a „Jellemek és konfliktusok" című új magyar filmhez. Előttem egy szerelmespár hajolt össze, mellettem cukros zacskóval zörögtek állandóan... — jóformán semmit se láttam és hallottam...

— Az semmi, én tegnap zavartalanul végignéztem ezt a filmet — képzeld, **é n** mennyit bosszankodtam...

(dunai)

Pesti Cyrano

Roxán, elébed térdelek
És fogvacogva kérdelek:
Ki vagy, szivem?
Az aggodalmam vajmi nagy,
Mert sejtelmem sincs, jaj, ki vagy,
Ki vagy, szivem?
Ó, bár lehetnék rongy öleb,
Hogy enyhet adna langy öled,
Bizony, szivem.
Avagy lehetnék egri bor,
Mely szép eredben egyre forr,
Bizony, szivem.
De Roxán, bukszám oly lapos,
Hogy ránézni is bánatos,
Hajaj, szivem.
...Hát jéggel vagy te vértezett,
Hogy tőlem meg se kérdezed:
„Ki vagy, szivem?"
Ó, ezt csak egyszer hallanám,
Én százszor is bevallanám:
„Kivagyok, anyukám!"

Szőnyi Zoltán

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

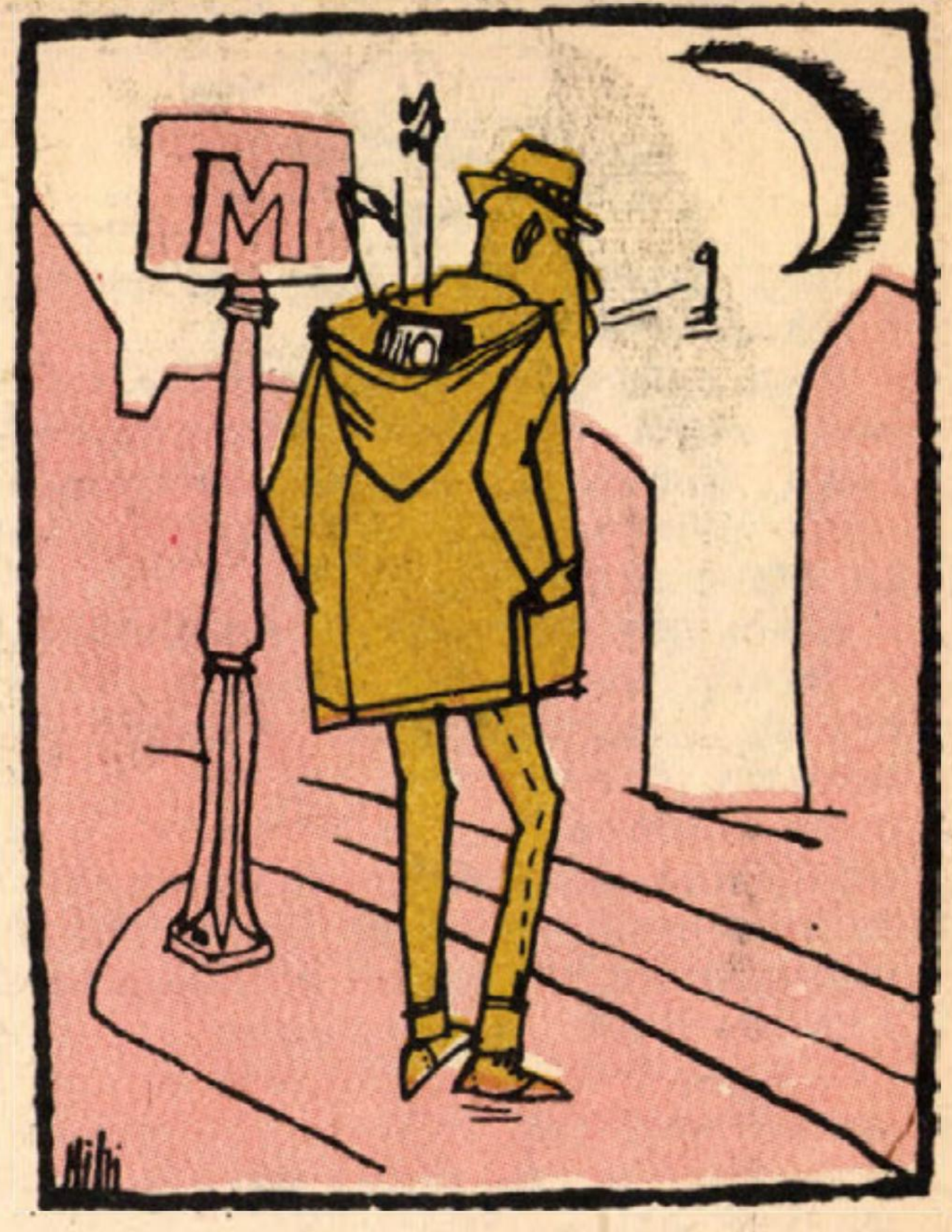
Bodros elmegy a szemorvoshoz, és elpanaszolja, hogy olvasás közben elmosódott fekete foltokat lát a papíron. Az orvos megvizsgálja a szemét, és egy szemüveget rendel neki.

Bodros másnap újra megjelenik a szemorvosnál, most már pápaszemmel.

– Nos – kérdezi az orvos –, még mindig látja a fekete foltokat?

– Még mindig – feleli Bodros –, de szemüveggel most már sokkal tisztábban.

Kis éji zene

Sok a jelentkező

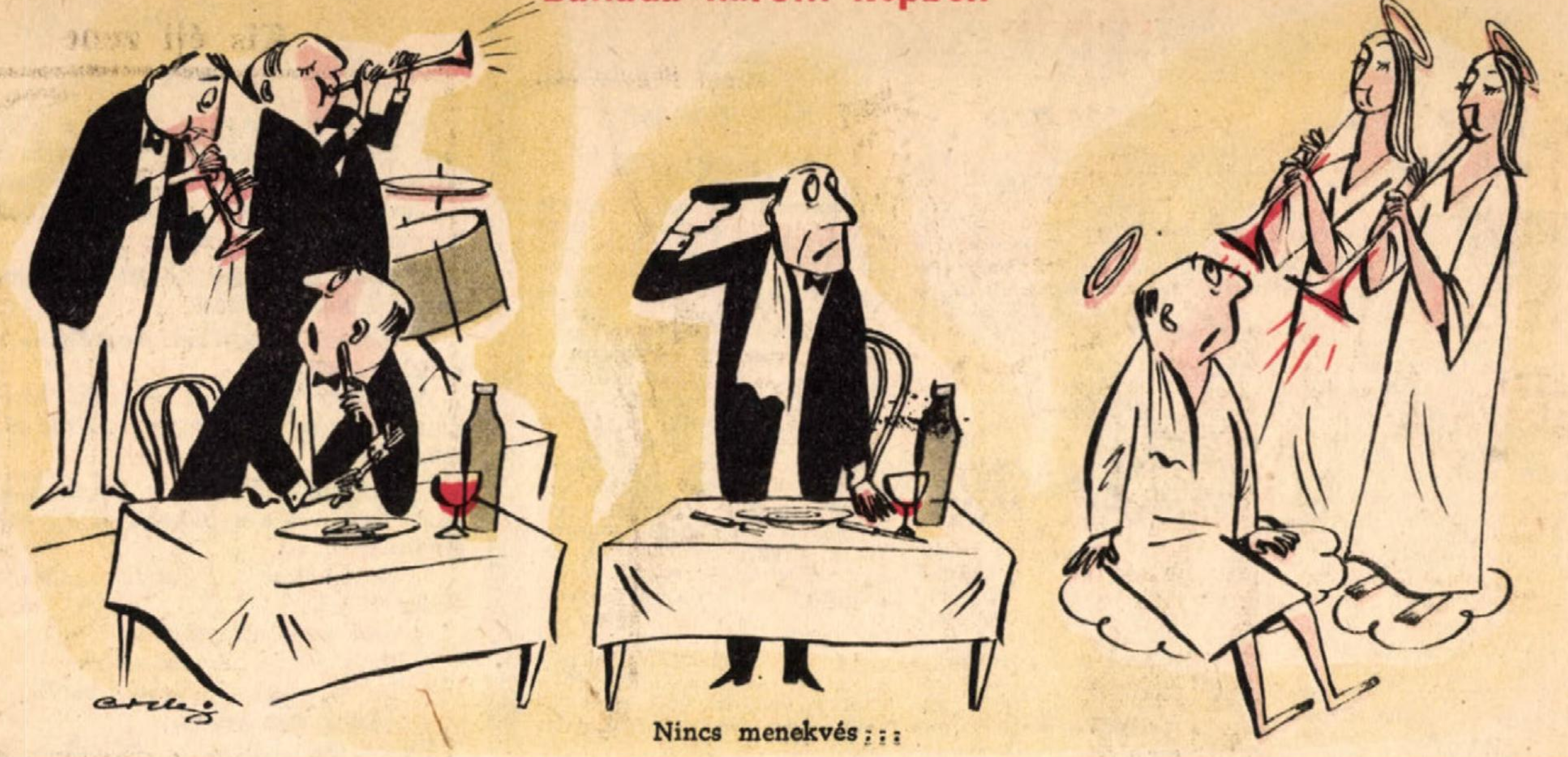

– Nagy protekciója lehet ennek a Kovácsnak, már harmadszor megy társadalmi munkára a Lágymányosra!...

E heti hirdetésünk

Ballada három képben

Erdei Sándor rajza

Nincs menekvés . . .

EGYETEMISTÁK KÖZÖTT

(Rádióriport)

A kari KISZ-szervezet szobája az első emeleten van. Amikor mikrofonunkkal belépünk az ajtón, vidám társaságba csöppenünk.

Lám, milyen jókedvűen, felszabadultan nevetnek egyetemistáink! Odalépek az egyik nevető szeműhöz:

– Szeret itt lenni? Hányra jött ma be?

– Tízre.

– Mindig tízre jön?

– Nem. Máskor tizenkettőre.

– Iigen. No és hát – látom, ír valamit. Dolgozat?

– Igen. Bedolgozok egy KTSZ-nél, és most a fizetésemet számolom ki.

No, hát ez az önállóság igen dicséretes, ugye, kedves hallgatóim, enyhíteni a szülők gondját. Nézzük csak, van-e több ilyen. Maga hol dolgozik?

– A Rádióban van egy állandó helyem, én szoktam a hangjátékokban kopogtatni.

– Én a „Jancsiszeg" KTSZ üzemi lapját szerkesztem.

– Én heti százért az újságokból olvasok fel egy öreg bácsinak.

– A villamoskalauzokat tanítom magyarul.

. . . (Tüzes piszton-szóló úszik be, majd bensőséges hangon a riporter:)

– Kukorica Jánossal – mert ő játszott most – a belső szobába vonulok vissza. Jancsi még csak másodéves, de már jól érzi magát. Békés megye küldte ezt a fekete fiút, a szülei tsz-tagok.

– Hát, János – jó a kollégiumban lakni?

– Ritkán vagyok ott, mert nappal, ugye, itt az egyetem, esténként meg zongorázom a Vámpír eszpresszóban.

– Most óráról jött?

– Igen, Vicoss Rudy tanít zongorázni.

– Már úgy értem, hogy az előadás . . .

– Ja, ide a Puskinba szoktam járni . . .

(Riporter halk hangon:)

– Buzgó fejek hajolnak ott az asztalok fölé, a sakkbábuk szerelmesei ezek. A sakktábla egyik oldalán ülő most, ha jól látom, sakkot ad . . . Nem is . . . (kiabálva:) . . . matt, kedves hallgatóim!

– Sokat sakkoznak?

– Elég sokat, és mi ketten nagy ellenfelek vagyunk. Ma is bejöttünk fél hétre, ezt a meccset akkor kezdtük el. Most elszaladunk ebédelni, sietünk, mert este tízig mindenképpen be kell fejezni még egy partit.

– . . . Úgy látom, ez a három fiú hozzám tart – tessék, mondani akarnak valamit?

– Segítségét szeretnénk kérni. Egyik kolléganőnk – aki az imént rockyzott, mint ön is láthatta, nagyon jól táncol. Szeretnénk a madridi Moreira mulatóba küldeni egypár hónapra tanulni. A titkárnak nem tetszik az ötlet, de ha ez kijönne a riportban, biztosan sikerülne. Úgy tervezzük, hogy Vera a jövő héten Madridba repül, már felvettük a kapcsolatot a spanyol hatóságokkal.

– No, látom, önök itt igen sokoldalú, változatos életet élnek, dehát így nem jut idő a tanulásra!

– De riporter elvtárs! A tanulás nem mehet az egyetemi élet rovására!

Petrik István

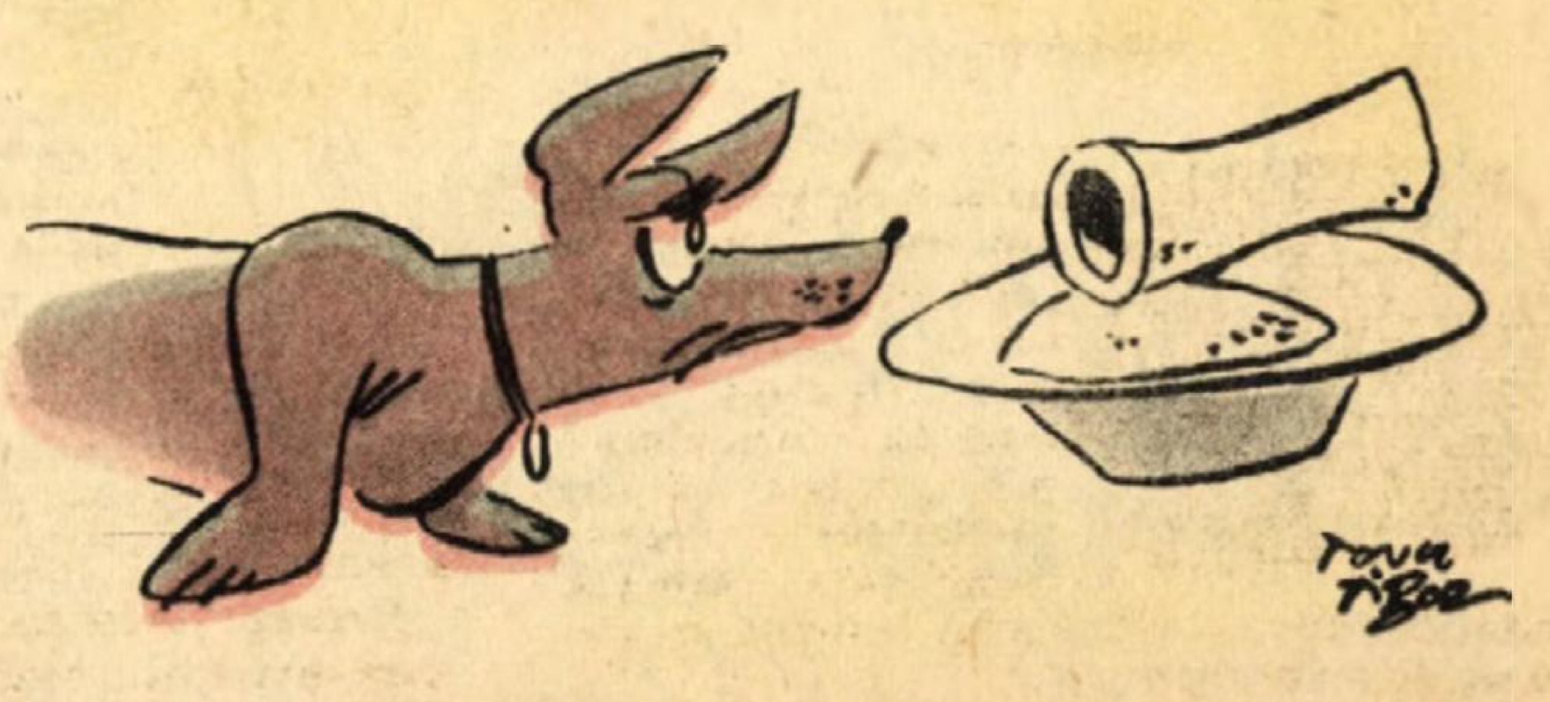
Nem mindig a liftben van a hiba...

Takács Zoltán rajza

Jogosan mérgelődik

Toncz Tibor rajza

– Üres! Kérem a panaszkönyvet! . . .

Le a bürokráciával

A kiadó nem válaszol

Múlt év végén a Magyar Könyvkereskedelmi Vállalat prospektusán felbuzdulva, megrendeltem a Világatlaszt, ami időben meg is érkezett és a család osztatlan örömmel fogadta. Használtuk nagy buzgalommal és megelégedéssel egészen addig, míg egyszer a tárgymutatójában nem böngészgettünk. Ekkor jöttünk rá, hogy az egyébként igen szép Világatlasznak rejtett hibája van. A tárgymutatónak ugyanis egy része hiányzik és helyette az előző rész van kettősen bekötve. A sok jó példány között lehet egy-egy selejt, gondoltam, és július 19-én levélben érdeklődtem a Könyvkereskedelmi Vállalatnál a kicserélés lehetőségeiről. Erre a levélre éppen úgy nem kaptam választ, mint a szeptember 22-én írt sürgetésemre. Erről a két, válasz nélkül maradt levélről megállapítottam, hogy a Magyar Könyvkereskedelmi Vállalatnál nincs bürokrácia, mert ők a hosszas levelezgetés, magyarázat vagy intézkedés helyett a legrövidebb utat választják: nem válaszolnak. És bennem e nagy hallgatás nyomán egy 175 forintos Világatlasz omlott össze.

Fazekas Mátyás, csop. vez.
Gödöllő,
Ganz Árammérőgyár

Az érdekeltek hozzászólnak

„Elvonuló kúra" című bírálatukban közölt panasz jogos. Intézkedtünk a beázás megszüntetése iránt és felelősségre vontuk, akinek gondatlanságából a hiba megtörtént. A tatarozási munka leállítása azért következett be, mert a kivitelezésnél kiderült, hogy a födémcsere tervein változtatni kell. Köszönjük a kritikát.

Főv. 12. sz. Építőip. V.
Máthé Béla ig.

Sorszámozás

Tájékozatlan szemlélő valamely különös szekta tagjainak képzelhetné a Filmmúzeum nézőterére beözönlő közönséget. A széksorok mellett zarándokolva, ki kelet felé hajlong, ki nyugat felé; ki leguggol és úgy ugrándozik előre-hátra. S

közben mindannyian mormolnak valamit, de éppenséggel nem imát ... Ugyanis a piciny és sötét sorjelzőszámokat alig lehet kivenni – emiatt van azután a nagy hajolgatás, ebből következően meg a még nagyobb torlódás, késedelmes elhelyezkedés ... Ha kimerült a Filmmúzeum fehérfesték kerete, mi, törzsvendégek készséggel összeadjuk a szükséges pénzt, sőt szép, nagy, olvasható számok festését is elvállaljuk, társadalmi munkában ...

(ky)

Postamunka a Hajtóműgyárban

A Bélapátfalvi Cement- és Mészmű hajtómű fogaskerekeket rendelt a Budapesti Hajtóműgyártól, amely hosszas tárgyalás után vállalta, hogy abban az esetben, ha a keréktesteket készen megkapja, hajlandó a fogakat belemarni 1967 — azaz: egyezerkilencszázhatvanhétben, tehát még a jövő évtized második felében ... Bélapátfalván azonban a keréktest előállítása is sokkal bonyolultabb lenne, mint az erre profilírozott Hajtóműgyárban, ezért az egész munkát szeretnék a budapestiekkel elvégeztetni ... De hát ezt még meg kell fontolniok, mert ez esetben bizonyára nem számíthatnak ilyen postamunkára ...

(d–i)

Két panasz Móricgátról

1. LÁMPAÜVEG. Móricgát kicsi hely, egyelőre még nincs villanyunk, ezért esténként petróleumlámpa fényénél olvasnánk, írnánk, dolgoznánk, vagy az iskolások — tanulnák a leckét. De ez nem áll mindig módunkban. Kapható lámpa, kapható petróleum, csak lámpaüveg nem kapható már hosszú idő óta. A készletben levő üvegek eltörtek. Tavaly kaptunk valami újfajta vastag üveget, azt mondták rá, hogy ez nem törik olyan hamar. De ez sem megoldás, mert amint a lámpára tettük, tapasztaltuk, hogy a lámpa nem ég, és főleg nem világít. Ezzel az erővel már vasbeton búrákat is sózhatnának ránk, amely, bár szintén nem világít, de egyáltalán nem törik.

2. ANÓDTELEP. Más szórakozásunk nincs, csak a rádió. Ahhoz azonban telep kellene, azt pedig nagyon ritkán lehet kapni — havonta alig kap az üzlet négy-öt darabot. Pedig rádió van sok! Nemrégen Kecskeméten kerestem telepet a rádióüzletben. Nincsen — volt a válasz. Mikor lesz? Nem tudják. De új rádióhoz tudnak adni telepet. Már-már azon gondolkozunk, hogy mindig egy új rádiót veszünk, mert így hozzájuthatunk a szükséges telephez. De sajnos, megoldhatatlan probléma lenne számunkra, hogy elraktározzuk a töméntelen felesleges rádiókészüléket. Meg arra is gondoltunk, hogy kár ezzel is pazarolni a nemzeti vagyont ...

A gyertyám, amelynél van szerencsém ezt a levelet írni, igen modern gyertya különben, újszerű kanócmegoldással. Jól ég. De nem égnek a lámpák Móricgáton, és nem szólnak a rádiók. Pedig lehetne rajta segíteni.

E. T.
Móricgát

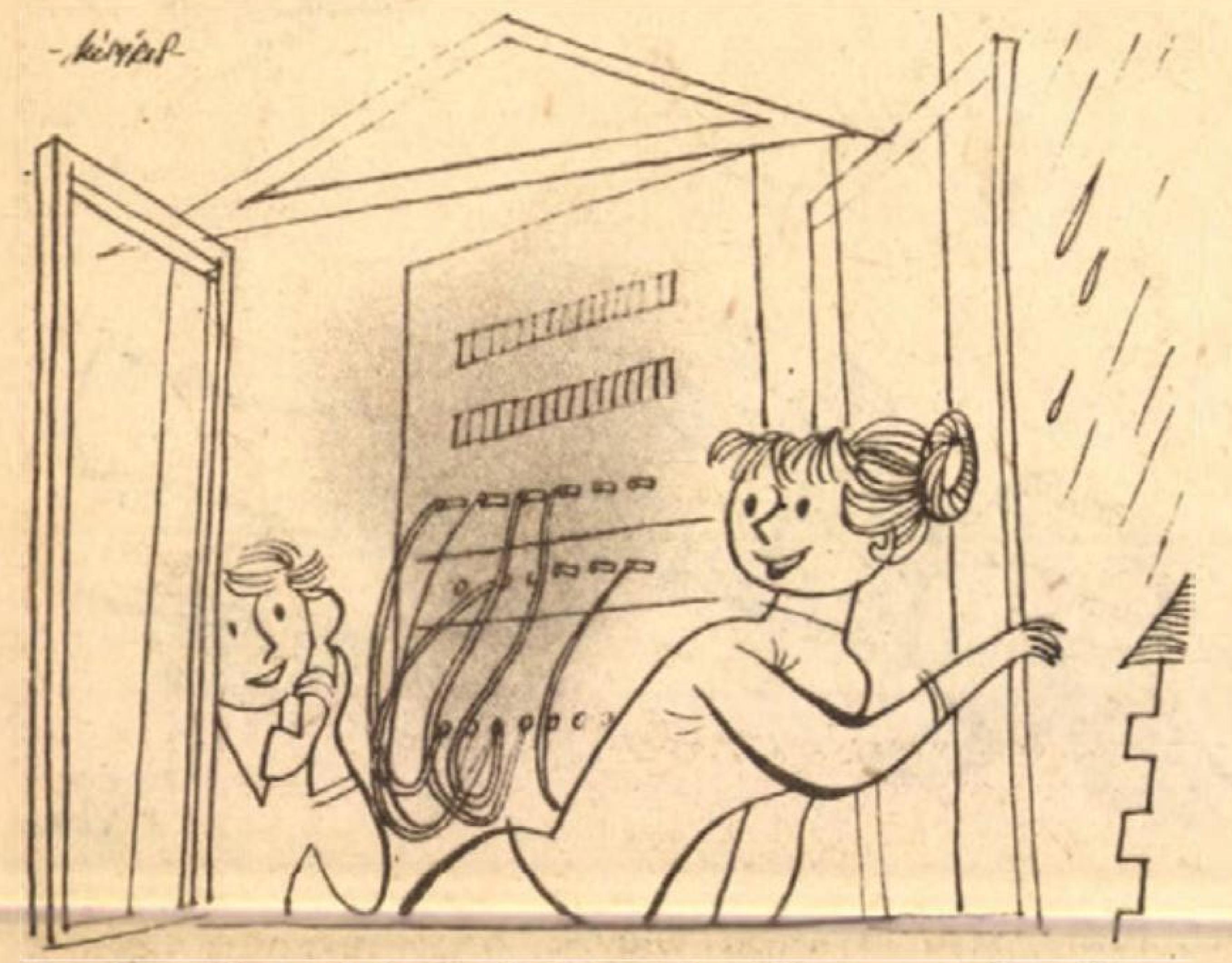
Pénzügy

November 5-én a Vas megyei Terményforgalmi Vállalat kirendeltsége Szombathelyről feladott címünkre postautalványon 60 fillért! Van egy okos rendelkezés, amely megtiltja, hogy csekkbefizetésnél 1 forintnál kisebb összeget vegyen fel a posta. Az utalványokra ez nem terjed ki, de olyan magánfél úgy sincsen, aki akár 99 fillért is adna fel utalványon, hogy amellett még 80 fillért fizessen feladási költségre. Gondolkozó embernek ilyesmi nem is igen juthat eszébe – csak egy mechanikusan működő állami vállalatnak. A 60 fillér rendeltetését a Terményforgalmi egyébként nem is jelezte. Azt hiszem, nem fordíthatnánk okosabb dologra, minthogy bélyeget veszünk rajta és megírjuk az esetet a Ludas Matyinak ...

Virágzó MTSZ
Felsőcsatár

A taxi-elosztó központban

Mészáros András rajza

– Gyerekek, húzzátok ki a dugókat, esni kezd!

Kis történetek

Jó ötlet

Anyuka és Évike utaznak a villamoson. Évike négyéves, kese, csirkeszagú hajában kék szalag, mintha egy gyönyörű, óriási pillangó ülne a fejebúbján. Roppant büszke is rá.

A nénik és bácsik között átgyömöszöli magát a kalauz bácsi.

– Kérem a jegyeket megváltani vagy kezelésre átadni.

A jegyek Évikénél vannak. Komoly, öntudatos arccal szorongatja őket az öklében.

– Évikém, add oda a jegyeket a kalauz bácsinak – mondja a kislánynak Anyuka.

– Nem adom! – feleli határozottan Évike.

– Add oda, angyalkám.

– Nem adom. Az enyémek.

– De visszaadja a kalauz bácsi.

– Akkor sem adom.

Ekkor már a nénik és bácsik is mosolyognak, sőt, még – csodák csodájára –

a kalauz bácsi is, és azt ígéri Évikének, hogy két icike-picike lyukat lyukaszt ezüstlyukasztóval a jegyekre.

– Akkor sem nem adom! – zárja le a vitát Évike.

A kalauz bácsi azonban tovább mosolyog, és csak akkor indítja el a kocsit, amikor Évikét leemeli anyukája a Jászai Mari térnél. Évike és anyukája aztán odasétálnak a 15-ös megállójához.

– Most se add oda a jegyeket a kalauz bácsinak – mondja Évikének az Anyuka.

– Nem adom – feleli Évike és beleszorítja markába a múlt héten lejárt villamosjegyeket.

Vasárnapi elfoglaltság

A híres orvosprofesszornak van egy vasárnap délelőtti elfoglaltsága: leviszi unokáit a parkba. Ugyanolyan komolyan veszi ezt az elfoglaltságát, mint a hétköznapit, a kórházban, s azzal a határozottsággal rendelkezik, mint a műtőben: „Palika, ne mássz fel a padra!" „Jancsi, gyere ide, megtörlöm az orrodat!" – a különbség csak az, hogy a műtőben teljesítik parancsait, Palika viszont zavartalanul felmászik a padra, Jancsi pedig nem jelentkezik orrtörlésre.

Amíg a két unoka szórakozik, a professzor úr körbe-körbe sétál a játszótér mellett, s mint már említettem, olykor szigorúan rendelkezik. De legtöbbször nem egyedül sétál, egy ugyancsak híres belgyógyász szokott hozzá csatlakozni.

A múlt vasárnap szintén megjelent a belgyógyász, de a közös séta elmaradt. Az történt, hogy az unokák nem rohantak a játszótérre, hanem a ház előtt kezdtek futballozni, és a járdaszél és a professzor úr között volt a kapu.

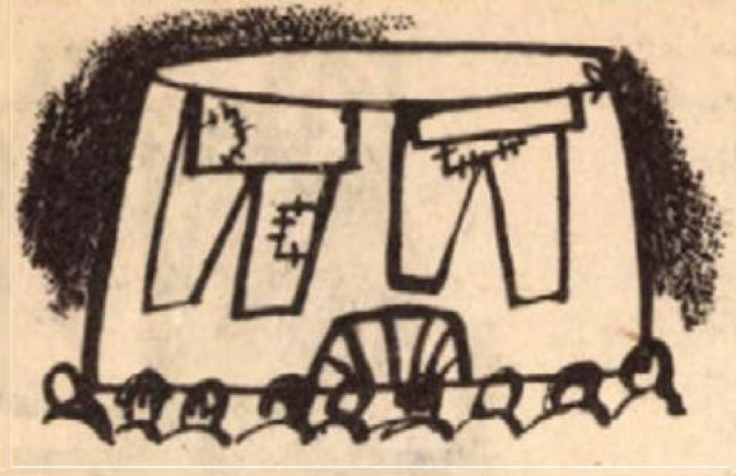
– Nem jössz sétálni? – kérdezte a belgyógyász.

– Nem lehet – felelte magától értetődően a professzor úr. – Kapufa vagyok.

Fendrik Ferenc

Haladó nyugati dráma:

Napsugár egy színehagyott alsónadrágon

I. felvonás

(A formabontás miatt a függönyt két óriási rongyos alsónadrág helyettesíti. Amikor a nézőtér elsötétül, a gatyák lassan szétmennek.)

Örömlány (be egy részeg katonával. Látszik rajta, hogy a kapitalizmus tette örömlánnyá)

Szegényasszony (fél deci vizet csepegtet a teknőbe és két vagon ruhát mos benne. Látszik, nem tudja megfizetni a víz árát)

Öreg (tök részegen, becsúszik a jobb fenéken)

Szegényasszony: Mit csúszkálsz?

Öreg: Mert megmondom a gyereknek, hogy nem én vagyok az ő édesapja. Nevetnem kell! *(Sír)*

Szegényasszony: Az én gyerekünknek? Illetve a mi gyerekemnek?

Öreg: Sírnom kell. *(Nevet.)*

Sofőr: Tudjátok miből van a Hold?

Ők: Nem tudjuk.

Sofőr: Én sem tudom. Még egy verset sem tudok róla!

Szegényasszony: Ez milyen okos.

(Csodálkozva néznek rá, miközben: a gatyák lassan összemennek)

II. felvonás

Lány: Te tettél asszonnyá.

Sofőr: Ne hazudj, mert úgy maradsz! A háziúr miért veszi neked a brilleket, meg mindent?

Lány: Fogalmam sincs. Tudod, hogy milyen hülye vagyok?

Örömlány (felvisz egy katonát).

Sofőr: Én már a nagyanyámat is megöltem ilyesmi miatt. Nagyanyagyilkos vagyok.

Örömlány (felvisz egy civilt).

Lány: Neked fog bőgni a gyerek!

Sofőr: Bőgjön a háziúrnak! Én elutazom.

Örömlány (felvisz egy katonát).

Szegényasszony (stampedli vízben három vagon ruhát mos). De nagy a forgalom!

Örömlány (felvisz egy civilt). Kirabolták a háziurat.

Öreg (úgy csinál, mintha nem ő lett volna).

(Gyors gatya)

III. felvonás

Rendőr: Még mindig nem találtuk meg a betörőt.

Szegényasszony (szárazon mos négy vagon ruhát). Mér, he?

Rendőr: Mert semmi nyom sincs a betörő után, csak a személyazonossági igazolványát felejtette ott, ha kiderül, hogy kié, akkor talán rájövünk! *(El.)*

Örömlány (többször egymás után katonákat meg civileket visz fel).

Öreg (sír). Én voltam.

Szegényasszony (sír). Hogy jutott eszedbe?

Öreg (bőg). Gondolkoztam!

Gyerek (elmegy öngyilkosnak lenni, mert már nyolc éves és mindig így szokta).

Rendőr: Maga velem jön.

Öreg: Engedje meg, hogy átöltözzem. *(Elmegy frakkot húzni.)*

Sofőr (gyorsan elutazik).

Örömlány (gyorsan férjhez megy).

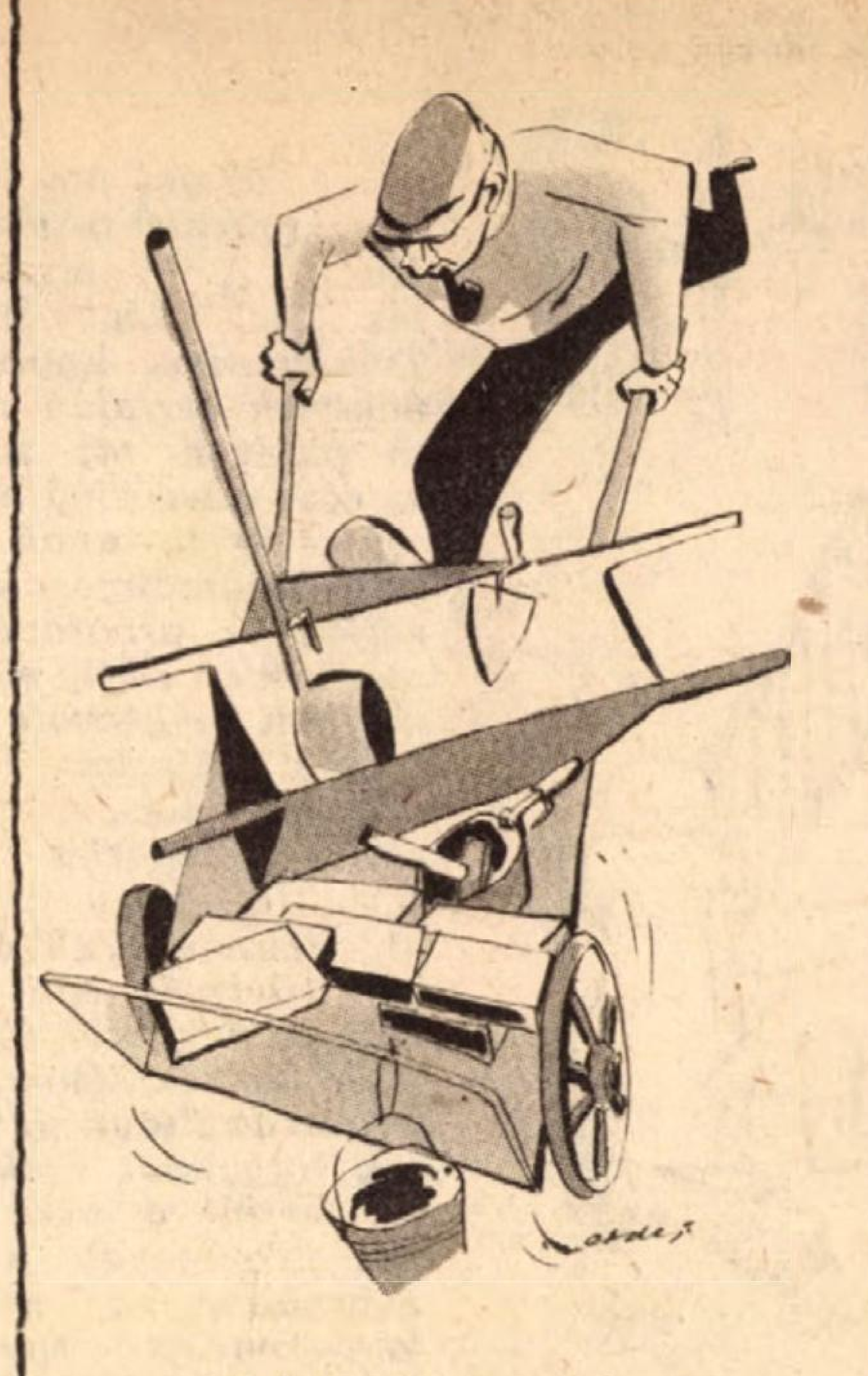
Lány (gyorsan együtt alszik a háziúrral).

(Szegényasszony szomorúan kezd nézni.)

(A gatya lehull.)

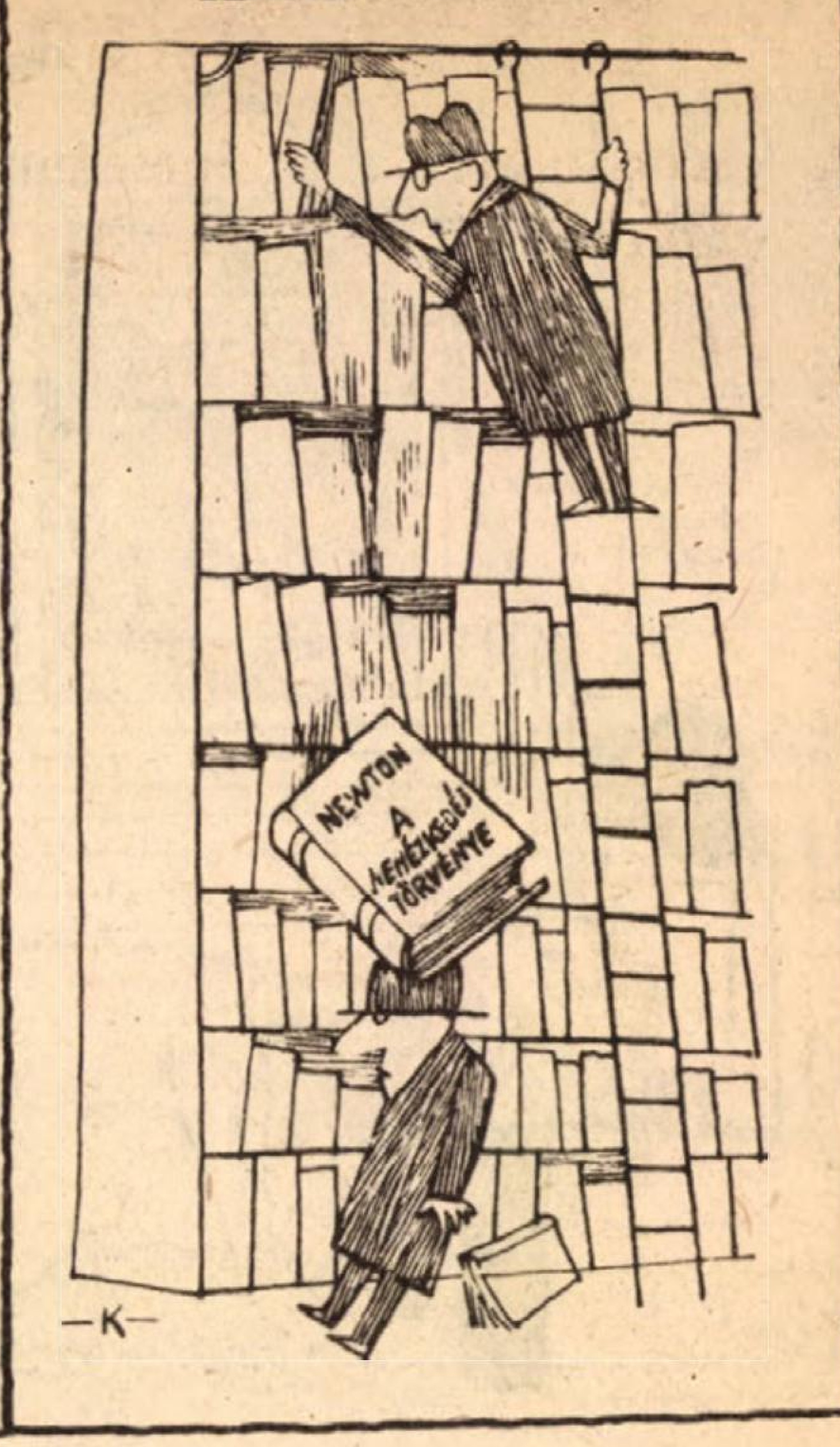
Kékvölgyi Vilmos

Korszerű házaló

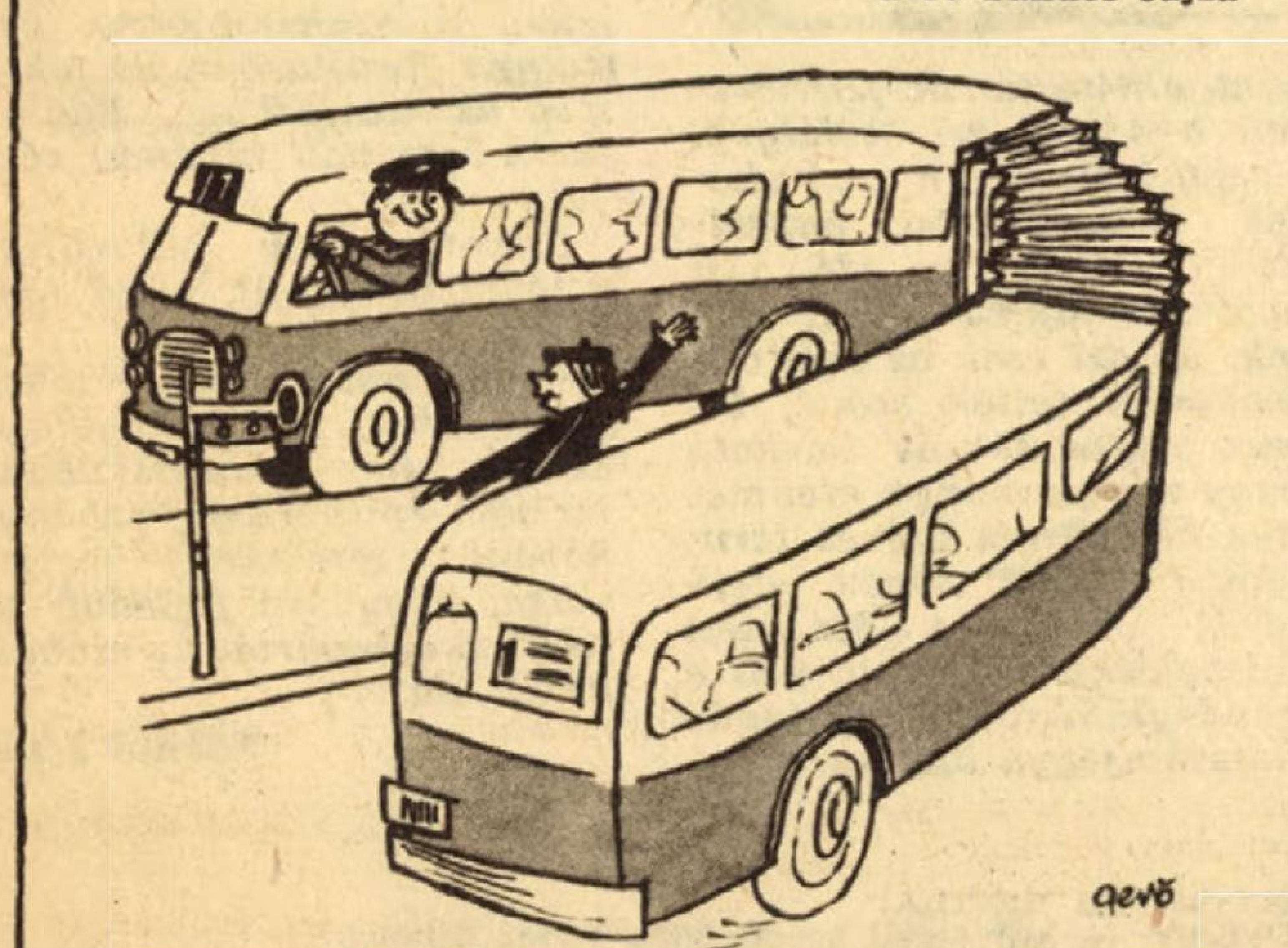
– Lakásleválasztást tessék!

Antikváriumban

Itt a csukló-busz!

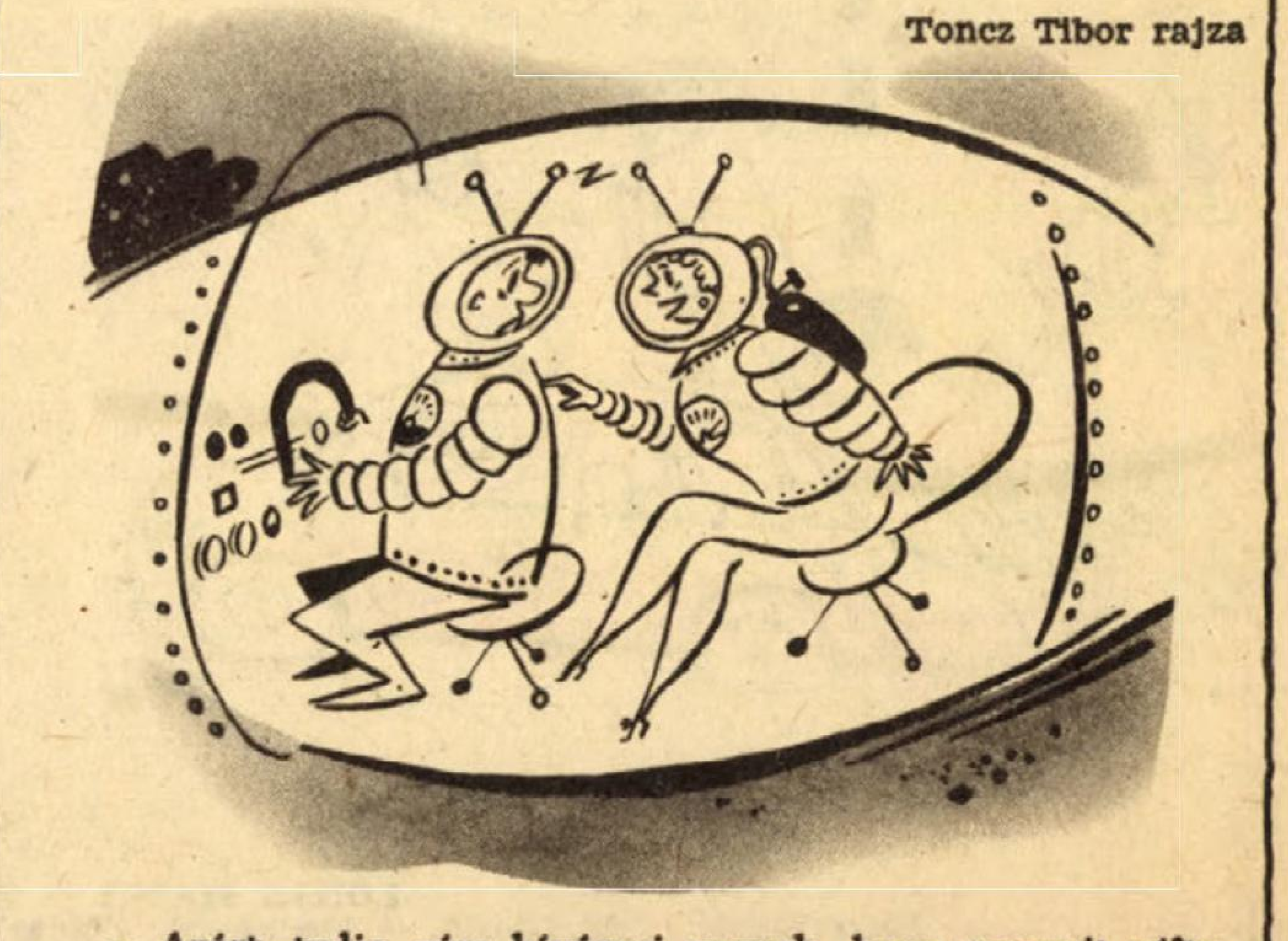
Gerő Sándor rajza

– Szervusz, Bözsi, hát te is ezen a vonalon jársz?

Hazafelé a Szíriuszról

Tóncz Tibor rajza

– Azért, tudja, rém kíváncsi vagyok, hogy mennyit változott a divat az utóbbi negyven év alatt . . .

Az ember legyen élelmes

Gerő Sándor rajza

Közvetlen segítség az íróknak

Szűr-Szabó József rajza

A korszava

A reggel óta tartó értekezlet végéhez közeledett. A Fogpiszkálógyártás Technológiáját Kutató Tudományos Egyesület elnökének asztalán az egyik ív papíron ott sorakozott az egyesület jövő hónap 32-től 38-ig tartandó nemzetközi tudományos konferenciájának programja, egy másik íven pedig mintegy 60 külföldi meghívott neve.

Még májusban, egy elnökségi ülésen, feketézés közben, Sziporka Tódor vetette fel, hogy véges-végre ki kellene rukkolnia az egyesületnek egy nemzetközi konferenciával, aminek több haszna lenne. Először is, ráirányítaná az illetékesek figyelmét azokra a jeles férfiúkra, akik önzetlenül fáradoznak a közért; másodszor, a nemzetközi konferenciát egybe kell majd kapcsolni országjárással és nyúlvadászattal, miközben sok erdőséget szemrevételeznek a fogpiszkálógyártás szempontjából; harmadszor, a tekintélyes nyugati szakemberekkel megismertetnék a hagyományos magyar vendégszeretetet, s azok attól kezdve a kapitalizmus meggyőződéses híveiből a kommunizmus törtetlen harcosaivá válnak.

A reprezentatív tanácskozás terve egy csapásra életet vert az egyesületbe. Sok olyan, a fogpiszkálásban jártos szakember, aki korábban lebecsülte az egyesület jelentőségét, most ön-

ként, aktivistának jelentkezett a szervezési osztályon, s reggeltől estig a tanácskozás előkészítésén buzgólkodott. Igaz, ez idő tájt gyárunk tájékára sem néztek, de ezt csak az okvetetlenkedők tették szóvá, hiszen a tanácskozás várható nagy népgazdasági eredménye két-három ötéves tervidőszak alatt bőven megtéríti majd az átmeneti termeléskiesést, valamint a vendéglátásra fordítandó hatszámjegyű összeget.

Most, sokhónapos szervezés után, az elnökség végre pontot tehet az előkészítés végére. Fontos Tihamér elnök felmutatta a tanácskozás nyomtatott meghívóját, amely köztetszést aratott. Merített papíron, nemzetiszínű és arany nyomással készült, négy oldalon és öt nyelven. Rajta állt, hogy a vendégek a Grand Hotel lakosztályaiban laknak, előre feltüntette az egyes étkezések menüjét, az operaházi előadás szereposztását, valamint a 60 vendég tiszteletére rendezendő margitszigeti, galyatetői és balatonfüredi 500 személyes fogadás időpontját. A meghívó olvasói megtudták, hogy a tervezett 42 előadás között olyan is lesz, mint például dr. prof. ing. A. B. Cde, a világhírű angol tudós értekezése „A modern fogpiszkálógyártás technológiája néhány problémájának kérdése, mint olyan, különös tekintettel a fogpiszkálógyártás technológiájára” címmel, vagy X. Y. Kibelez argentin professzor várva várt felolvasása: „Aprítás horizontális vágóval.”

Az értekezlet befejeződött. Sziporka, a főszervező, a meghívókat a címjegyzékkel együtt átadta a gépírónőnek, címezze meg a borítékokat. Az egy pillantást vetett a címekre, s felkiáltott: — De hiszen valamennyi feltüntetett előadás ábrákkal illusztrálva megjelent a szaksajtóban, és magyar fordításban itt fekszik az irattárban. Eddig senki sem volt kíváncsi rájuk!

Sziporka egy pillanatig megkövülten állt, majd így szólt:

— Magának nincs érzéke az új iránt. A szputnyikok és a lunyikok korszakában mi nem építhetünk néhány hónapos tételekre. Tudja maga, hogy mit fejlődött a fogpiszkálógyártás az utóbbi hetek alatt?

Szántó Jenő

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 336—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.4908 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.